

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

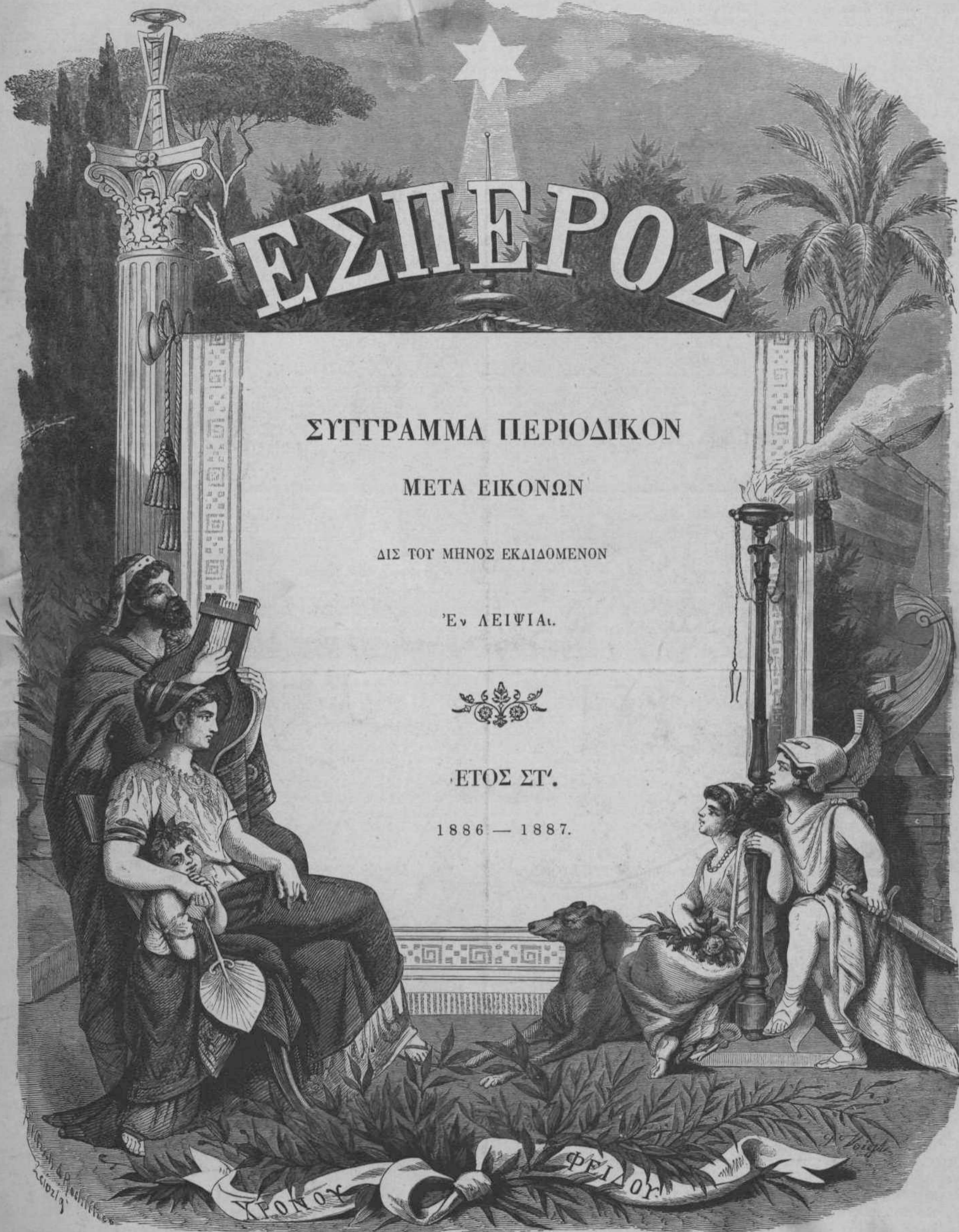
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ.

ἜΤΟΣ ΣΤ΄.

1886 — 1887.

Ἄρ. 121.

Σελ.

Τὰ Πελασγικά τεῖχη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (συνέχεια). — Ἡθικὴ παραίνεσις. — Τὸ σπουδαστήριον τοῦ Pasteur ἐν Παρισίοις. — Ὀδυσσεύς ψ, ὑπὸ Νικ. Γ. Δοσίου. — Οἱ χροισμοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις. — Μία ἀκρόασις παρὰ τῷ αὐτοκράτῳ Ὀνωρίῳ. — Νουβία ὀπωρόπωλις. — Ἀνάμνησις ἐνὸς Καλαβροῦ. Διήγημα Κατουάδης. Μετάφρ. Δ. ΐ. Καραγιαννάκη (συνέχεια). — Οἰκίαι μετακομισίμου ἐν Ἀμερικῇ. — Πορθητικὸν ἐναέριον. — Παρεξήγησις ὑπὸ Δ. Daudet (τέλος). — Ἐπιστημονικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκλιώτιον . . . 1—16

Ἄρ. 122.

Ἡ Ἐλευσίς. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (συνέχεια). — Ὀδυσσεύς ψ ὑπὸ Νικ. Γ. Δοσίου (συνέχεια). — Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος ἐν Ἱερουσαλῆμ, τὸ πάλαι καὶ σήμερον. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. — Τὸ ὄρος Αἰτῆν ἐν Σικελίᾳ. — Εἰς Περσέπολιν καὶ τὰ πέριξ (τέλος). — Πλωτὸς φανὸς καὶ τηλεγραφικὸς σταθμὸς. — Ὁ ἐνταφιασμὸς τῆς Μαρίας Ἀντοανέττας βασιλίσσης τῆς Γαλλίας. — Ἀνάμνησις ἐνὸς Καλαβροῦ. Διήγημα Κατουάδης. Μετάφρ. Δ. ΐ. Καραγιαννάκη (τέλος). — Τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Αὐστραλίας. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκλιώτιον . . . 17—32

Ἄρ. 123.

Ἑλληνικὸν ποροβολικόν. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (συνέχεια). — Ὀδυσσεύς ψ ὑπὸ Νικ. Γ. Δοσίου (τέλος). — Ἐαρ ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ὑπὸ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἐγγελ. — Τὰ ἱαματικά Λουτρά τοῦ Pfläfers ἐν Ἑλβετίᾳ. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Τὸ συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος. — Ποίησις. Μάταιος, μάταιος Ἔρως . . . — Ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος ὁ Β'. — Ἐλίζα καὶ Βίδμερ. Μετάφρ. Θ. Δ. Π. — Ἑλλήν γίγας Κερασούντιος. — Βιβλιογραφικά. — Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκλιώτιον. — Παράρτημα Ἐσπέρου 18 . . . 33—48

Ἄρ. 124.

Τὸ ἀρχαῖον φρούριον τῆς Φυλῆς ἐν Ἀττικῇ. — Τὸ ὄβραγωγεῖον τῆς Σάμου. Ὑπὸ ΐ. Θεοδ. Βέντ. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Οἱ Ὀρλεανίδαι πρίγκηπες. — Ἐαρ ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ὑπὸ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἐγγελ (συνέχεια). — Τὸ μέλαν δάσος. Ἡ θέσις Hohenfels. — Τὸ ὄρος Ἄγιος Βερνάρδος ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ μονή. — Ποίησις. Ὁ πειρατὴς ὑπὸ Βύρωνος. Μετάφρ. Μ. Μ. — Ἐλίζα καὶ Βίδμερ. Μετάφρ. Θ. Δ. Π. (συνέχεια). — Τὰ μεταλλεῖα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκλιώτιον. — Παράρτημα Ἐσπέρου 19 . . . 49—64

Ἄρ. 125.

Ἡ λίμνη Κωπαῖς. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (συνέχεια). — Ἐαρ ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ὑπὸ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἐγγελ (συνέχεια). — Τὰ μεταλλεῖα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις (συνέχεια). — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν εὐρεθέντα ἀγάλματα. — Τὰ στενά τοῦ Παγκόρδου ἐν Ἰσπανίᾳ. — Ποίησις. Ἡ καρδία. Πατρὸς ἀνάμνησις. — Ἐλίζα καὶ Βίδμερ. Μετάφρ. Θ. Δ. Π. (συνέχεια). — Ὁ πρίγκηψ Λουίτ-πόλδος ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας. — Αἱ κλίμακες ἐν Λεούκῃ, διόδω τῶν Ἀλπεων. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκλιώτιον. — Παράρτημα Ἐσπέρου 20 . . . 65—80

Ἄρ. 126.

Διονύσιος Σολωμός. — Ἐαρ ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ὑπὸ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἐγγελ (συνέχεια). — Οἱ ἐν τοῖς συνόροις πεζόντες Ἑλλήνες ἀξιωματικοί. — Αἱ νῆσοι τοῦ πορθμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ. — Δένδρον ἀπολελιθωμένον εὐρεθὲν ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐν Γαλλίᾳ. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Ἡθικὴ παραίνεσις. — Ὁ Βόλγας ποταμὸς. — Νέα μηχανὴ πρὸς ὑποθαλασσίους ἐργασίας. — Ἐλίζα καὶ Βίδμερ. Μετάφρ. Θ. Δ. Π. (συνέχεια). — Περὶ δυτῶν. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Παράρτημα Ἐσπέρου 21 . . . 81—96

Ἄρ. 127.

Ἡ λίμνη Κωπαῖς (συνέχεια). — Διονύσιος Σολωμός (τέλος). — Ἀνακάλυψις νέου ὀπωρικοῦ. Ὁ Ξανθόγυμος. — Ἐαρ ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ὑπὸ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἐγγελ (συνέχεια). — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Ὁ κῆπος Λαζιβῆκη ἐν Βαρσοβίᾳ. — Ἡ κατάθαισις τοῦ Ὀρφέως εἰς τὸν Ἄδην. Ὑπὸ Ν. Γ. Δ. — Ἀρχαιολογικά. Αἱ νεαὶ ἐν Κύπρῳ ἀνασκαφαί. — Ἐλίζα καὶ Βίδμερ. Μετάφρ. Θ. Δ. Π. (τέλος). — Γέφυρα ἐν τῇ Σαξωνικῇ Ἑλβετίᾳ. — Ἡ πεντακοσιετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Αἰδελβέργης. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις . . . 97—112

Ἄρ. 128.

Ἡ λίμνη Κωπαῖς (συνέχεια). — Ἐαρ ἐν Ἑλλάδι. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις ὑπὸ τοῦ Δρ. Ἐδουάρδου Ἐγγελ (συνέχεια). — Ἡθικὴ καὶ ἔθιμα τῶν Ἰνδιῶν. Ὑπὸ Κ. Πρωίου. — Φραγκίσκος Λίστ. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Διομήδους ἐν Πομπηίᾳ. — Ὁ Ποιητὴς καὶ ἡ Μούσα. Ποίημα Κ. Καβάφη. — Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βιβλιοθήκη τῶν Ἀνακτόρων. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Βασιλικαὶ μωμαὶ πρὸ μικροῦ ἐκτυλιχθεῖσαι ἐν τῷ ἐν Βουλὰκ αἰγυπτιακῷ Μουσείῳ. — Ἐν τῇ κεντρῷ Ἀφρικῇ. — Ἡ διοχέτευσις τῶν ὑδάτων τῆς πηγῆς Καλακανᾶ ἐν Νεοχωρίῳ τῆς Χίου. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις . . . 113—128

Ἄρ. 129.

Σελ.

Ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ ἀρχαία Θουρία. — Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη. — Ὁ ἐν Πότσδαμ παρὰ τὸ Βερολίνον ἱστορικὸς μῦθος. — Θεόδωρος Ὀρφανίδης. — Ἡθικὴ καὶ ἔθιμα τῶν Ἰνδιῶν (τέλος). — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Ἐκ τῶν τοῦ Millevoye. Ἡ πτωσις τῶν φύλλων. Μετάφρ. Δ. Π. Ἀκάτω. — Ὁ μουσουργὸς Μοζάρ (Mozart). — Ἀρχαιολογικά. Ὁ ἐν Ἀμμοχώστῳ Ἡγεμονικὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Ὁ Ἀγγλὸς μυθιστοριογράφος Dickens καὶ ἡ γαλῆ του. — Ἐν τῇ κεντρῷ Ἀφρικῇ (συνέχεια). — Ὁ χρωματισμὸς τῶν ζώων. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις . . . 129—144

Ἄρ. 130.

Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (συνέχεια). — Ποίησις. Τί μὲ μέλλει; — Ἐν τῇ κεντρῷ Ἀφρικῇ (τέλος). — Ὁ μουσουργὸς Λίστ ἐν Βιέννῃ ἐν ἔτει 1846. — Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη (τέλος). — Ἀντωνίος Κανόβας. — Τὰ θύματα τῶν Ἀθηναίων. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Φανὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἰερσέῦ. — Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἱερώνυμος Μυριανθεύς. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις . . . 145—160

Ἄρ. 131.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἐν Ἀθήναις. — Περὶ τῶν πάλαι ἐπισημοτέρων τῆς Ἑώας γυμνασίων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ν. Καλογερά. — Ὁ φόρος τοῦ αἵματος. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (συνέχεια). — Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ μουσουργοῦ Chopin. — Ὁ Ἐρμῆς. — Ὁ κόλπος τοῦ Ναῖρου ἐν Νορβηγίᾳ. — Ἄννα καὶ Φλώρος, ἡ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας. Ὑπὸ Θεοδώρου Γ. Ὀρφανίδου. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Ῥωσικὰ ταχυδρομεῖα. — Ἡ γενναία δωρεὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ὠμάλης. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις . . . 161—176

Ἄρ. 132.

Τὰ ἐρεῖπια τῆς Μεσσηνίας. — Περὶ τῶν πάλαι ἐπισημοτέρων τῆς Ἑώας γυμνασίων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ν. Καλογερά (συνέχεια). — Ἀρχαιολογικά. Αἱ ἐν Σαλαμίνι ἀνασκαφαί. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Ὁ ἐρευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς Ed. Flegel. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Μνημεῖον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Γενούης. — Ἡ πόλη τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Μόσχᾳ. — Ἄννα καὶ Φλώρος, ἡ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας. Ὑπὸ Θεοδώρου Γ. Ὀρφανίδου (συνέχεια). — Ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως καὶ ὁ μάργος αὐτοῦ. Διήγημα. — Ἡ αἰοῖδς Μαρκέλλα Σέμβριχ. — Διάφορα. — Αἰνίγμ. καὶ λύσεις . . . 177—192

Ἄρ. 133.

Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις. — Περὶ τῶν πάλαι ἐπισημοτέρων τῆς Ἑώας γυμνασίων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπ. Ν. Καλογερά (τέλος). — Ἄννα καὶ Φλώρος, ἡ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας. Ὑπὸ Θεοδώρου Γ. Ὀρφανίδου (συνέχεια). — Ὁ διάδοχος τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντῖνος καὶ ὁ βασιλόπαις Νικόλαος. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρίας ἐν Ἀθήναις. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρ. Κ. Καλοζύμη (συνέχεια). — Ἰάκωβος Ὑ. Γέσων. — Ἡ νῆσος Σάρκη ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουνίου. Διήγ. — Αἰνίγμ. καὶ λύσεις 193—208

Ἄρ. 134.

Ἡ Πόλη τοῦ Ἀδριανοῦ ἐν Ἀθήναις. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (συνέχ.). — Ἡ κοινὴ γνώμη ὑπὸ Σπ. Κ. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Βενετὸς σκυτεὺς (ἐμβολωματαῖς). — Ἄννα καὶ Φλώρος, ἡ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας. Ὑπὸ Θεοδώρου Γ. Ὀρφανίδου (συνέχεια). — Περὶ Δακτυλιολίθων καὶ χρήσεως δακτυλίων. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Ἡ Ἐλευθερία φωτίζουσα τὸν κόσμον. — Τὸ μέγαρον τοῦ Πῶ ἐν Γαλλίᾳ. — Οἱ ἐγγαστρίμυθοι. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουνίου. Διήγημα (συνέχεια). — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Παράρτημα Ἐσπέρου 22 . . . 209—224

Ἄρ. 135.

Τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθήναις. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζύμη (τέλος). — Ἄννα καὶ Φλώρος, ἡ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας. Ὑπὸ Θεοδώρου Γ. Ὀρφανίδου (συνέχεια). — Ὁ Κρόμβελ ἐπισκεπτόμενος τὸν Μίλτων. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Θυσία πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτεμίδος. — Γέφυρα ἐν Περσίᾳ. — Τὸ πρῶτον κολύμβημα. — Μικρὰ κόρη. — Τὸ μέγαρον τῶν Μεγιστάνων ἐν Ἀμμοχώστῳ. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Οἱ ἐγγαστρίμυθοι (συνέχ.). — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουνίου. Διήγ. (συνέχ.). — Διάφορα. — Βιβλιογρ. — Αἰνίγμ. καὶ λύσεις. — Παράρτημα Ἐσπέρου 23 . . . 225—240

Ἄρ. 136.

Ὁ διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντῖνος. — Περὶ τῶν ἱποποτῶν τῆς Κύπρου. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Ἄννα καὶ Φλώρος, ἡ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας. Ὑπὸ Θεοδώρου Γ. Ὀρφανίδου (τέλος). — Ἐκ τῶν τοῦ De Amicis. Ἀγὰ τὸν κόσμον. — Ἡ ἀλιεῖα τοῦ ἡλέκτρου. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (συνέχεια). — Ποίησις. Εἰς τὴν Ἑλπίδα. — Τὸ ἀνάκτορον τῶν δουκῶν τῆς Βενετίας. — Τὰ στενά τῆς Ῥονσεβάλλης. — Ὁ ἐλαιὼν τῆς Τραγέας ἐν Νάξῳ. Ὑπὸ ΐ. Καμπάνη. — Σχεδιά ἐπὶ τοῦ Βιστούλα ποταμοῦ. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουνίου. Διήγημα (συνέχεια). — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκλιώτιον . . . 241—256

Ἄρ. 137.

Τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις. — Ποίησις. Α. Ὁ φαλμὸς τοῦ βίου. Β. Τὸ πανάκι. — Αἱ ἐν Κύπρῳ Χριστιανικαὶ Ἀρχαιοτήτες. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Ἡ νῆσος Χάλκη. Ὑπὸ Μ. Μαλλιαράκη. — Ἀπὸ Νικαίας εἰς Γενούην. — Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ ΐ. Π. (τέλος). — Ὁ Ἀλάριχος ἐν Ἀθήναις.

— Τὸ ἀκρωτήριο Τραφάλγαρ. — Ἐκ τῶν τοῦ De Amicis. Ἀνά τὸν κόσμον (τέλος). — Ὁ Λόγγιος νόμος ἐν Τεξέ τῆς Ἀμερικής. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου. Διήγημα (συνέχεια). — Ἡ χιὼν ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι καὶ ὁ καθαρισμὸς αὐτῆς. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. . . 257—272

Ἀρ. 138.
Ὁ ἐν Ἀρμογόσῳ καθεδρικός ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Ἡ νῆσος Χάλκη. Ὑπὸ Μ. Μαλλιαράκη (τέλος). — Ἡλίας Τανταλιῆς. — Ὁ κόλπος τῆς Σαλαμίνας. — Ἡ νοσταλία. Ὑπὸ Σπ. Ι. Κ. — Ἡ ὁδὸς τῆς ἀγορᾶς ἐν Πομπηίᾳ. — Ἡ Βασιλική. Ἱστορική μελέτη. — Ποίησις: Α'. Τῆ Ἀθήνης. Β'. Ὁ τοῖμων νικῆς. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου. Διήγημα (συνέχεια). — Ἡ δακτυλῆρα καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς. — Περὶ Ζαγοράς ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὑπὸ Ι. Καμπάνη. — Τελετὴ γάμου ἐν Ἰνδία. — Νεκρολογία. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. . . 273—288

Ἀρ. 139.
Ὁ λόφος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Π. — Ποίησις: Α'. Μάραμον εἰς Θ. Ὁρρανήδην ὑπὸ Ἐπαμ. Γ. Ἀνίνου Ἀναστασάτου. Β'. Ὁ εὐτυχὴς γεωργός. — Ἡ Βασίλισσα. Ἱστορική μελέτη (τέλος). — Ὁ μητροπολίτης Κιτίου Κυπριανός. — Ἐθνομίαις ὁ Ζηλαθῆνός, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοῦζου. — Ἡ γέφυρα τοῦ Ριάλτου ἐν Βενετίᾳ. — Τὰ στενά τοῦ Thiers ἐν Γαλλίᾳ. — Ὁ "Φιλοκτήτης" τοῦ Σοφοκλέους ἐν Δαρμαστάτῃ. — Ἀλεξ. Πούσκιν. Ἡ dama τῆς Πίκας, μετάφρ. Π. Δημητριάδου. — Τὸ ὄρειον σέλας. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου. Διήγημα (συνέχεια). — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματικοὶ ὄντιον. — Παράρτημα Ἑσπέρου 24. . . 289—304

Ἀρ. 140.
Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Μιστρά. — Ἡ κροτωνισμένη ἀγάλμα γυναικὸς ὑπὸ Α. Κοντολέοντος. — Σποριδίων Μανάρης ὑπὸ Ν. Δοσίου. — Ὁ μῦθος τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῶν Σειρήνων. — Ἀλεξ. Πούσκιν. Ἡ dama τῆς Πίκας. Μετάφρ. Ι. Δ. (συνέχεια). — Οἱ οἰσμοὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ. — Ἡ γαλλικὴ Ἐπανάστασις. — Ὁ Κάμιλλος Desmoullins ἐν τῷ οἴκῳ του. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου. Διήγημα (συνέχεια). — Ἐφημερίαι διὰ τοὺς καταδικούς. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Παράρτημα Ἑσπέρου 25. . . 305—320

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΣΤ' ΤΟΜῳ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Ἀρ. 121.
Τὰ Πελασγικὰ τεῖχη. — Τὸ σπουδαιότερον τοῦ Pasteur ἐν Παρισίαις. — Μία ἀκρόασις παρὰ τοῦ ἀυτοκράτορος Ὀυαρίου. — Οἱ χορηγοὶ παρὰ Ῥωμαίους. — Νουβία ὀπωρόπολις. — Οἰκία μετακομισίμου. — Πορβίμου ἐναέριον.

Ἀρ. 122.
Ἡ εἰς Ἐλευσίνα ἀγούρα ὁδός. — Ἡ Ἐλευσίς. — Α'. Ὁ ναὸς ἐν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σολομώντος. Β'. Ὁ ναὸς ἐπὶ Ἡρώδου. Γ'. Ὁ αὐτὸς ναὸς σήμερον. — Ἡ Ἄϊνη. — Ἀρχαῖον ἀνάγλυφον παριστῶν τὴν εἰσπράξιν τῶν φέρων ἐν Περσίᾳ. — Πλωτὸς φανὸς καὶ τηλεγράφος. — Ὁ ἐνταφιασμός τῆς Μαρίας Ἀντοινέττας βασιλίσσης τῆς Γαλλίας. — Οἱ σωματοφύλακες τῶν βασιλέων τῆς Περσίας. — Ἐκτακτὸν Παράρτημα. Ἰακώβος Τουμπάκης.

Ἀρ. 123.
Ἑλληνικὸν προσβολικόν. — Τὰ λουτρά τοῦ Pfäfers ἐν Ἑλβετίᾳ. — Τὸ συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος. — Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Β' τῆς Βαυαρίας. — Ἑλλην γίγας Κερασούντιος.

Ἀρ. 124.
Τὸ φρούριον τῆς Φυλῆς ἐν Ἀττικῇ. — Ὁ κόμης τῶν Παρισίων καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ (εἰκ. ὀκτώ). — Τὸ μέλαν δάσος. Ἡ θείσις Hohenfels. — Ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου. — Τὰ μεταλλεῖα ἐν τῇ ἀρχαίῳ τῆτι. — Τὰ μεταλλεῖα κατὰ τὸν μεσαιῶνα.

Ἀρ. 125.
Ἡ λίμνη Κοπαῖς. — Ὀρύκτης κατακεκλιμένος. — Ὀρύκτης ἀναφλέγων ἀέρια. — Τὰ στενά τοῦ Παγκόσμου ἐν Ἰσπανίᾳ. — Τὰ ἐν τῇ Ἀκρόπολει Ἀθηνῶν εὐρεθέντα ἀγάλματα. — Ὁ πρίγκηψ Λουϊτόπολδος ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας. — Αἱ κλίμακες ἐν Λεύκη.

Ἀρ. 126.
Διονύσιος Σολωμός. — Δένδρον ἀπολελιθωμένον, εὐρεθὲν ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ τῆς Γαλλίας. — Αἱ νῆσοι τοῦ πορθμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ: Τὸ Κιθώτιον. Ἡ νῆσος Jersey. — Οἱ ἐν τοῖς συνόροις πεζόντας Ἑλληνες ἀειματικοί. — Ἐπὶ τοῦ Βόλγα ποταμοῦ (δύο εἰκόνες). — Μηχανὴ πρὸς ὑποβρυχίους ἐργασίας.

Ἀρ. 127.
Ἡ λίμνη Κοπαῖς. Τὰ Ἐγκαίμια. — Ἀνακάλυψις νέου ὀπωρικοῦ. (Ὁ Ξανθόμομος). — Τοπογραφικὸς χάρτης Κοπαίδος. — Ὁ ἀμύσιος κῆπος ἐν Βαρσοβίᾳ. — Ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Ὁρφέως ἀπὸ τῆς Εὐρωδίκης. — Τὸ Χημείον. Τὸ Πανεπιστήμιον Ἀϊδελβέργης. — Θέα ἐν τῇ Σαζωνικῇ Ἑλβετίᾳ.

Ἀρ. 128.
Ἡ λίμνη Κοπαῖς. — Φραγκίσκος Λίστ. — Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διομήδους ἐν Πομπηίᾳ. — Ἡ λίμνη Κοπαῖς (4 εἰκόνες). — Μωμία Σέτιδος Α'. — Μωμία Ραμσῆ Β, τοῦ Μεγάλου. — Ἐκτακτὸν Παράρτημα. Δ. Παπανικολῆς.

Ἀρ. 129.
Ἡ ἐν Μεσογείᾳ θουρία. — Θεόδωρος Ὁρρανήδης. — Ὁ παρὰ τὸ Πότσδμ ἱστορικός μύθος. — Ἡ πτώσις τῶν φύλλων. — Ὁ μουσοεργὸς Μόζαρ. — Κῶνον καὶ χῆν. — Ὁ Dickens καὶ ἡ γαλὴ του.

Ἀρ. 130.
Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης. — Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λίστ ἐν Βιέννῃ. — Ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ. — Ὁ Ἀντώνιος Κανόδας ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. — Φανὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἴβροῦ.

Ἀρ. 131.
Ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος ἐν Ἀθήναις. — Αἱ τελευταῖαι στικμαὶ τοῦ μουσοεργοῦ Chopin. — Ὁ Ἑρμῆς. — Ὁ κόλπος τοῦ Ναῖρου ἐν Νορβηγίᾳ. — Ῥωσικὸν ταχυδρομείον. (Δύο εἰκόνες.)

Ἀρ. 132.
Τὰ εἰρήνια τῆς Μεσογείας ἐν Πελοποννήσῳ. — Ὁ ἐρευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς Ἐδουάρδος Φλέγαλ. — Μνημεῖον ἐπὶ τάφῳ ἐν τῇ νεκροταφείῳ τῆς Γενούης. — Ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Μόσχα. — Ἡ αἰοδὸς Μαρκέλλα Σέμβριχ. — Ἐν τῇ φωλεῇ. — Ἐκτακτὸν παράρτημα. Ὁ στρατηγὸς Χατζὴ Χρήστος.

Ἀρ. 141.
Τὸ Τάιναρὸν ἀκρωτήριο ἐν Πελοποννήσῳ. — Ἡ ἠθικὴ παραφροσύνη. Ἱατρικὴ μελέτη. — Ἡ ἀλείψα τοῦ σαλομοῦ ἐν τῷ Ῥήνῳ. — Ἡ εἰσοδὸς τῆς Στοᾶς τῶν προσευτῶν ἐν τῇ Ἀλάμπρα τῆς Ἰσπανίας. — Ἀλεξ. Πούσκιν. Ἡ dama τῆς Πίκας. Μετάφρ. Ι. Δ. (τέλος). — Ἡ νῆσος Κρακατῶ καὶ ὁ πορθμὸς τῆς Σόνδης ὑπὸ Ἐδμόνδου Κοττῶ. Μετάφρ. ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ποίησις. Ὁ Μεθούας. Ὑπὸ Ἀνδρέου Γ. Δαλλαπόρτα. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου. Διήγημα (τέλος). — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. . . 321—336

Ἀρ. 142.
Ὁ Παρθενών. — Γαίτου Φαῦστος. Μετάφρ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ. — Ἡ ἀρχαία Σικυών. — Εὐροπούλη. Σαμιακὸν διήγημα ὑπὸ Φ. — Λεωνίδα Πετροπούλακη. — Ἡ ἐκρηξις τῆς νήσου Κρακατῶ καὶ ὁ πορθμὸς τῆς Σόνδης ὑπὸ Ἐδμόνδου Κοττῶ (συνέχεια). — Ἐν ὄνειρον. Διήγημα. Μετάφρ. Αἰκατερίνης Π. Βασιλειάδου. — Τὰ ὄνια τῆς Ἀλαστίας καὶ ἡ συλλογὴ αὐτῶν. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. . . 337—352

Ἀρ. 143.
Αἱ Καλάμαι ἐν Πελοποννήσῳ. — Γαίτου Φαῦστος. Μετάφρ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ (συνέχεια). — Ἡ Μάνη καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς. — Εὐροπούλη. Σαμιακὸν διήγημα ὑπὸ Φ. (συνέχεια). — Αἱ Ταυρομαχίαι ἐν Ἰσπανίᾳ. — Ἡ φυγὴ τῶν Ἐστιάδων ἐκ Ῥώμης. — Ἐν ὄνειρον. Διήγημα. Μετάφρ. Αἰκατερίνης Π. Βασιλειάδου (συνέχεια). — Ἡ ἐκρηξις τῆς νήσου Κρακατῶ καὶ ὁ πορθμὸς τῆς Σόνδης ὑπὸ Ἐδμόνδου Κοττῶ (συνέχεια). — Ἀπὸ Λεῶνων εἰς τὴν μονὴν τοῦ Κίρκου ὑπὸ Ἀγνῆς Σαίβ. — Ἀρχαιολογικά. — Διάφρ. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. . . 353—368

Ἀρ. 144.
Ὁ Μαραθὼν ἐν τῇ Ἀττικῇ. — Γαίτου Φαῦστος. Μετάφρ. Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ (συνέχεια). — Ἀπὸ Λεῶνων εἰς τὴν μονὴν τοῦ Κίρκου (τέλος). — Νικόλαος Μάντζαρὸς Κερκυραῖος μουσοεργός. — Ἐν ὄνειρον. Διήγημα. Μετάφρ. Αἰκατερίνης Π. Βασιλειάδου (τέλος). — Τὸ ἐν Σαμοθράκῃ εὐρεθὲν ἀγάλμα τῆς Νίκης. — Οἱ θαλάσσιοι σίφωνες. — Οἱ ἀδάμαντες τοῦ Στέμματος τῆς Γαλλίας. — Εὐροπούλη. Σαμιακὸν διήγημα ὑπὸ Φ. (συνέχεια). — Ἡ ἐκρηξις τῆς νήσου Κρακατῶ καὶ ὁ πορθμὸς τῆς Σόνδης ὑπὸ Ἐδμόνδου Κοττῶ (τέλος). — Ἡ ἄμπελος καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτῆς. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. . . 369—384

Ἀρ. 133.
Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλουμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις. — Ὁ διάδοχος τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνος καὶ ὁ βασιλόπαις Νικόλαος, ἐν Παρισίαις. — Ἰάκ. Γίβσον. — Ἡ νῆσος Σάρκη ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ. — Τὸ Ἀρσάκειον Παρθενάγειον ἐν Ἀθήναις. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου (δύο εἰκ.).

Ἀρ. 134.
Ἡ Πόλις τοῦ Ἀδριανοῦ ἐν Ἀθήναις. — Βενετὸς σκυτὺς (ἐμβαλωματῆς). — Ἡ Ἐλευθερία φωτίζουσα τὸν κόσμον. — Τὸ μέγαρον τοῦ Πῶ ἐν Γαλλίᾳ. — Οἱ ἐγγαστρίμυθοι. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου.

Ἀρ. 135.
Τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθήναις. — Ὁ Κρόμβελ ἐπισκοπεύμενος τὸν Μίλωνα. — Θουσία πρὸ τοῦ θαμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. — Γέφυρα ἐν Περσίᾳ. — Ἐθίμα ἐν Βενετίᾳ. — (Τὸ πρῶτον κολυμβήμα). — Οἱ ἐγγαστρίμυθοι. — Μικρὰ κόρη. Εἰκὼν Λέοντος Ἐρβῶ.

Ἀρ. 136.
Ὁ διάδοχος τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνος. — Ἡ ἀλείψα τοῦ ἡλέκτρου. — Τὰ στενά τῆς Ρονσεβάλλης ἐν τοῖς Πορθηγαῖσι. — Τὸ ἀνάκτορον τῶν δουκῶν τῆς Βενετίας. — Πολωνοὶ ἐυκέρμοροι ἐπὶ τοῦ Βιστοῦλα. — Εἰκὼν τοῦ διηγήματος. Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου.

Ἀρ. 137.
Τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις. — Μόντα-Κάρλο. — Τὸ ἀκρωτήριο Τραφάλγαρ. — Τὸ Μονακό. — Ὁ Ἀλάργος ἐν Ἀθήναις. — Εἰκὼν τοῦ διηγήματος. Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου. — Ὁ Λόγγιος νόμος ἐν Τεξέ τῆς Ἀμερικής. — Παράρτημα Ἑσπέρου. Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης.

Ἀρ. 138.
Ὁ ἐν Ἀρμογόσῳ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας. — Ἡλίας Τανταλιῆς. — Ὁ κόλπος τῆς Σαλαμίνας, φωτίζόμενος ὑπὸ τοῦ ὀνότος ἡλίου. — Ἡ ὁδὸς τῆς ἀγορᾶς ἐν Πομπηίᾳ. — Ἡ ἄλυσσις τῆς Βασίλλης ἐν Παρισίαις. — Ἡ Ἐπηχ ἄδουσα. — Ἡ δακτυλῆρα καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς.

Ἀρ. 139.
Ὁ λόφος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν Ἀθήναις. — Ὁ μητροπολίτης Κιτίου Κυπριανός. — Εἰκὼν τοῦ ἄσματος τοῦ Ἰουίου. — Ἡ γέφυρα τοῦ Ριάλτου ἐν Βενετίᾳ. — Τὰ στενά τοῦ Thiers ἐν Γαλλίᾳ. — Τὸ ὄρειον σέλας (μετὰ τεσσάρων εἰκόνων).

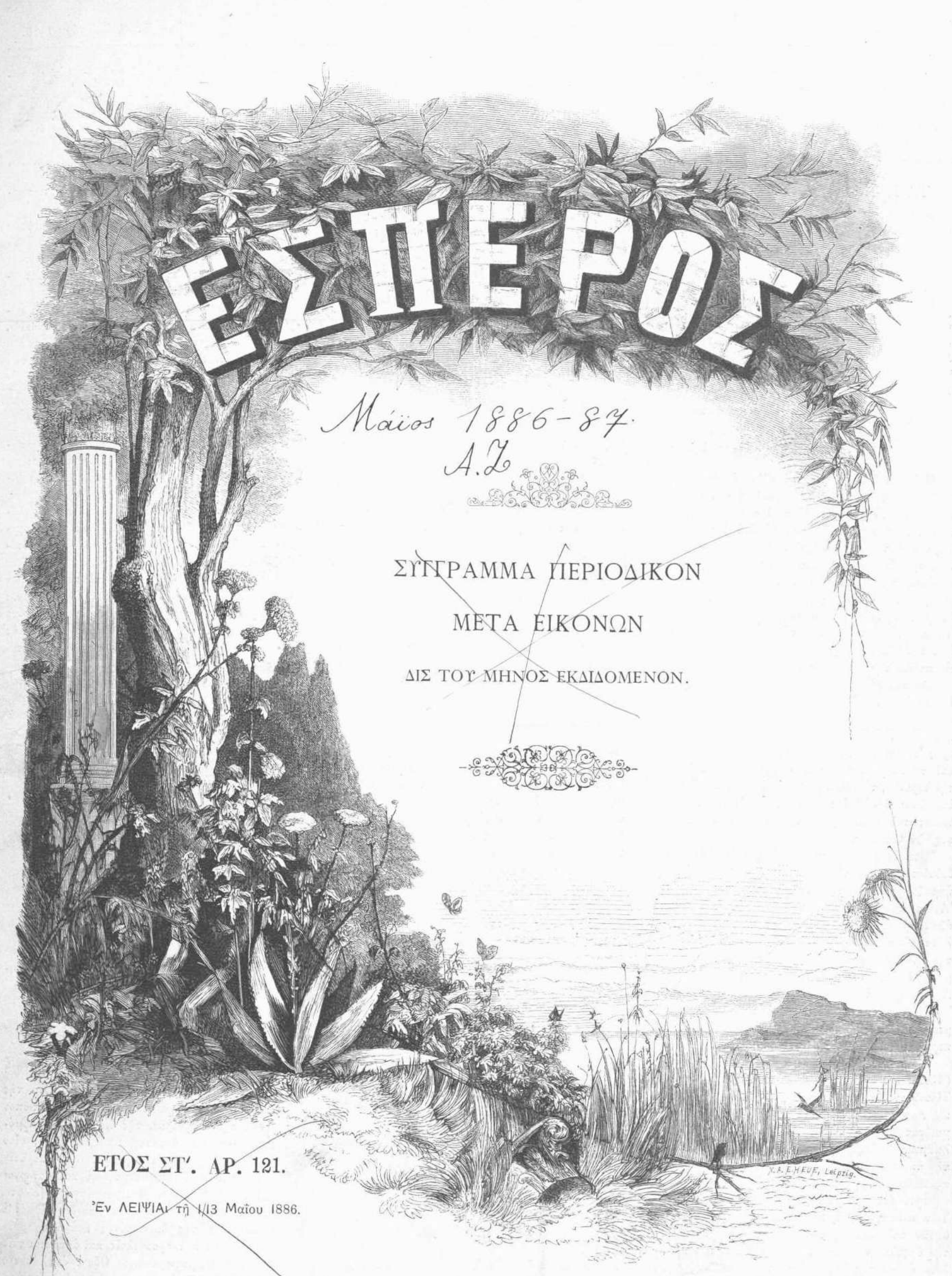
Ἀρ. 140.
Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Μιστρά. — Σποριδίων Μανάρης. — Ὁ μῦθος τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῶν Σειρήνων (5 εἰκ.). — Σηναὶ ἐκ τῆς γαλλικῆς Ἐπανάστασις. — Οἱ οἰσμοὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ (4 εἰκ.). — Ὁ Κάμιλλος Desmoullins ἐν τῷ οἴκῳ του. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου.

Ἀρ. 141.
Τὸ Τάιναρὸν ἀκρωτήριο ἐν Πελοποννήσῳ. — Ἡ ἀλείψα τοῦ σαλομοῦ ἐν τῷ Ῥήνῳ. — Ἡ στοὰ τῶν προσευτῶν ἐν τῇ Ἀλάμπρα τῆς Ἰσπανίας. — Ἡ νῆσος Κρακατῶ καὶ ἡ ἐκρηξις αὐτῆς. — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουίου. — Ὁ κῆπος τοῦ μεγάρου τοῦ Ὀλλανδοῦ τοποτηρητοῦ ἐν Ἰζέβ.

Ἀρ. 142.
Ὁ Παρθενών ἐν Ἀθήναις. — Ἀλέξανδρος Ρ. Ραγκαβῆς. — Ἡ θείσις τῆς ἀρχαίας Σικυώνος. — Λεωνίδα Πετροπούλακη. — Ὁ φανὸς τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ἰάβας. — Ἡ κωμόπολις Τελόκ-Βελόγκ πρὸ τῆς καταστροφῆς. — Τὰ ὄνια (truffles) ἐν Ἀλαστίᾳ. — Ἡ νῆσος Κρακατῶ νοτιοανατολικῶς θεωμένη.

Ἀρ. 143.
Ἡ πόλις Καλάμαι ἐν Πελοποννήσῳ. — Κάτοικοι τῆς Μάνης. — Αἱ Ταυρομαχίαι ἐν Ἰσπανίᾳ. — Αἱ Ἐστιάδες φεγγούσαι ἐκ Ῥώμης. — Τὸ ὄρος τῶν πύθκων. — Τὸ ἀτμόπλοιον "Βαρουῦ" ἐν τῷ ποταμῷ Κορυπιάν.

Ἀρ. 144.
Ὁ Μαραθὼν ἐν τῇ Ἀττικῇ. — Νικόλαος Μάντζαρὸς Κερκυραῖος μουσοεργός. — Ἡ Νίκη τῆς Σαμοθράκης. — Οἱ θαλάσσιοι σίφωνες. — Ἡ νῆσος Κρακατῶ. — Ἡ ἑπαυλις τοῦ Ὀλλανδοῦ τοποτηρητοῦ.

Μαῖος 1886-87.
A. Z.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΑΡ. 121.

Ἐν ΛΕΙΨΙΔΙ τῇ 1/13 Μαῖου 1886.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὰ Πελασγικά τεῖχη τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. — Ὁ Παπισμός καὶ ἡ ὁρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζώμου. (Συνέχεια.) — Ἡθικὴ παιδεία. — Τὸ σπουδαιότερον τοῦ Pasteur ἐν Παρισίοις. — Ὀδοσσίαις φ ἐπὶ Νικ. Γ. Δασίου. — Οἱ χρονοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις. — Μία ἀπόκρισις παρὰ τοῦ αυτοκράτορος Ὀυαρίου. — Νουβία ὁπορώπολις. — Ἀγάμης ἐπὶ Καλαρόν.

ΤΑ ΠΕΛΑΣΓΙΚΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 5.)

Ἑλλάς, ἡ κατέχουσα τὰς ἐσχατίας τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ ἐκτείνουσα πρὸς μεσημέριαν ἐν τῇ μέσῃ τοῦ πελάγους τὰ χινοσκοπεῖ αὐτῆς ὄρη, ὑπῆρχεν εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἢ χώρα, ἢ κατ' ἐξοχὴν πλείστα καὶ διάφορα ἔθνη ἐκ διαφόρων ὁρμήμενα χωρῶν κατέφικσαν.

Ποῖα τὰ ἔθνη ταῦτα καὶ πόθεν ἡ καταγωγὴ αὐτῶν δύσκολον εἶναι νὰ ἀνακριθῶσιν, καθότι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, οἱ περὶ αὐτῶν πραγματευόμενοι, συμπεριλαμβάνον αὐτὰ ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν Πελασγῶν. Οὗτοι ἦσαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, οἰκήτορες τῆς χώρας ἐξ ἀμνημονούτων χρόνων, ἐκ τῆς αὐτῆς γεννηθέντες, διὰ καὶ γηγενεῖς ἀκαλοῦντο. Πελασγικοὶ ἐπομένως ἦσαν οἱ μυθικοὶ χρόνοι τῆς Ἑλλάδος, πελασγικά καὶ πάντα τὰ ἀρχαιοτάτα ἐκείνη ἐρείπια, τὰ μέχρι σήμερον διασωθέντα εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη.

Ἄν πιστεύωμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος, τοῦ Πausανίου, τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ ἄλλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν λεγόμενα, Κύκλωπες ἦσαν οἱ πρῶτοι κάτοικοι, οἱ ἐκ Λυκίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν ἀργολικὴν πεδιάδα ἐλθόντες καὶ περιτειχίσαντες τὰς ἀρχαιοτάτας πόλεις, τὴν Τίρυνθα, τὰς Μυκῆνας καὶ τὸ Ἄργος. Ἔπειο ἐπομένως ἐξ Ἀσίας ἦσαν οἱ ἐν Ἑλλάδι τὰς βάσεις τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν θέσαντες.

Ὅτε ἐν χρόνοις παναρχαίοις ἡ Ἑλλάς ἦτο θεοδωμένη εἰς τὸ σκότος τῆς θαραρότητος, ἤμαζον ἦδη ἐν ταῖς καρποφόροις τῆς μικρᾶς Ἀσίας πεδιάδι τέγνα καὶ ἐπιστήμαι, ὧν τὰ ἀποδοῦναι προῖοντα, μεταφερόμενα διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνέτεινον νὰ δώσωσι τὴν πρώτην ὠθησιν εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμης. Περσοῖται ἐκ Λυκίας καὶ Πελοπίδα ἐκ Λυδίας ἦσαν ἐπίσης οἱ μεταφορέσαντες εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς μυθικὰς ἐκείνας παραδόσεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἃς εὐρίσκομεν ἐν τοῖς περὶ τῆς περιόδου τῶν Ἀτρείδων γενεᾶς μυθευμένοις.

Ἐπὶ τὴν Τίρυνθα ἐπιβίβασαν καλεῖ ὁ Ὀμηρος (Πηλ. Β'. 559) τὴν ἀρχαιοτάτην πόλιν τῆς Τίρυνθος. "Κυκλώπεια οὐράνια τεῖχη", "Κυκλώπων θυμέλας" καλεῖ ὁ Εὐριπίδης τὰ ἀρχαιοτάτα ἔργα τῆς Πελασγικῆς τέχνης. Πελασγικὸν ἐπίσης τεῖχος περιέβαλλε τὸ πάλαι τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Περὶ τούτου μαρτυροῦσι σήμερον εἰς λίθοι παμμεγέθεις σωζόμενοι ἐκεῖ. Τῶν πελασγικῶν ἢ κυκλωπείων τεχνῶν διασώθησαν πολλὰ ἔγνη οὐ μόνον διασπαρμένα ἀνὰ τὴν ἀργολικὴν πεδιάδα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὄρη τῶν ὄρων τῆς Ἀρκαδίας, τῆς Φωκίδος, τῆς Ἠπείρου καὶ αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου. Λίθοι ὄγκωδεις, ἄριστοι, πολυῶνοι, πάχος μέχρις 25 ποδῶν, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καίμενοι, ἀποτελοῦσι τὰ τεῖχη ἐκεῖνα τῆς ἀρ-

χαιοτάτης τῆς Ἑλλάδος ἐποχῆς. Ἦσαν κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀρχαίων λίθοι ἄργοι. Εἰς τὸν πανάρχαιον τοῦτον καὶ μεγαλοπρεπῆ ῥυθμὸν ἀνήκουσαν ἐν μέρει τὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων τεχνῶν τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκῆνων, τῆς Λυκοσοῦρας ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, τῆς Πυκίδος τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλα.

Προϊόντος τοῦ χρόνου τὰ πελασγικά τεῖχη ἔλαβον τροποποιήσιν τινα, πληρωθέντων τῶν μεταξὺ τῶν ὄγκωδων κενῶν διὰ μικροτέρων λίθων, ὡς καταφανέταται τοῦτο εἰς μέρη τινὰ τῶν τεχνῶν τῆς Τίρυνθος. Τὸν δεύτερον τοῦτον ῥυθμὸν τῶν πελασγικῶν τεχνῶν διεδόθησαν τὰ τεῖχη ἐκ πολυῶνων καταρξαμένων λίθων συννηρμοσμένων λίαν ἐντέχνως. Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἀνήκουσι τὰ διασωθέντα ἀριστοτάτα τεῖχη τοῦ Ἄργους καὶ ἰδίως τὰ περιβάλλοντα τὴν ἀκρόπολιν τῶν Μυκῆνων, μετὰ στοργικῶν καὶ τετραγώνων πύργων.

Αἱ κατὰ τὸν Ὀμηρον εὐρούηται καὶ πολυῶνοι Μυκῆναι ἦσαν ἀρχαιοτάτων κτίσμα τῶν Πελοπίδων καὶ ἔδρα τῆς παντοδυνάμου τῶν Ἀτρείδων γενεᾶς, ἧς τὸ ἀρχαιοτάτον στέμμα, σωζόμενον μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ἦσαν οἱ δύο παμμεγέθεις λέοντες, φρουροὶ τῆς εἰσόδου τῆς ἀκροπόλεως ἐκείνης. Τὰ ὑπὸ τοῦ Schliemann ἐντὸς τοῦ περιόλου αὐτῆς ἀνακαλυφθέντα λείψανα παναρχαίας ἐποχῆς μαρτυροῦσι τραπῶς περὶ τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς, ἣν ἐξήρασαν ἡ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς Ἑλλάδα εἰσάχθεισα τέχνη ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.

Ὁδὸ μακρὰν τῶν Μυκῆνων ἐκίετο καὶ ἡ πόλις Τίρυνς, κτίσμα αὐτῆ κατὰ τὴν παράδοσιν (Pausan. II, 65, 7) τῶν μετὰ τὸ Περσικὸν ἐκ Λυκίας εἰς τὴν ἀργολικὴν πεδιάδα ἐλθόντων Κυκλώπων. Καὶ τῆς πόλεως ταύτης διασώθησαν πολλὰ λείψανα ἰδίως ὅμως διακρίνουσι τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν τὰ μέγαρα τεῖχη, τὰ τὴν ἀκρόπολιν περιβάλλοντα. Ὁ Πausanias (II, 25, 8) λέγει περὶ αὐτῶν: "Τὸ δὲ τεῖχος, ὁ δὲ μόνον τὸν ἐρείπιον λείπεται, Κυκλώπων μὲν ἐστὶν ἔργον, πεποιθὲται δὲ ἀργῶν λίθων, μέγθος ἔχων ἕκαστος λίθος ὡς ἀπ' αὐτῶν μηδ' ἂν ἀρχὴν κινήσῃ τὸν μικρότατον ὑπὸ ζεύγους ἡμίονων." Εἶναι δὲ περιέργη τὰ λείψανα τῆς Τίρυνθος οὐ μόνον διὰ τὸ μέγθος τῶν λίθων, ἀλλ' ἰδίως διότι ἐκεῖ διασώθησαν αἱ γινωσκόμεναι, τὸ ἀρχαιοτάτον καὶ μοναδικὸν παράδειγμα τοῦ εἶδους τούτου τῆς ἀρχαιτεχνικῆς. Τὰ τεῖχη ταῦτα ἔχουσι πάχος μὲν 25 περίπου ποδῶν, ἐν φ' αἱ ἐντὸς αὐτῶν στοαὶ ἔχουσι πάχος 5 ποδῶν καὶ ὕψος 12 ποδῶν, φωτισόμενα ὑπὸ μεγάλων ὀπῶν ἐν εἶθι πολῶν. Τίς ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἢ χρῆσις τῶν στοῶν τούτων δύσκολον νὰ εἶπῃ τις; πιθανῶς ἐχρησίζετο ὡς ὀπλοθῆκη ἢ ὡς ἀποθήκη τροφῶν διὰ τοῦτο τὸ φρούριον φυλάττοντας ἀνδράς, ἢ καὶ ὡς στοαὶ διὰ τοῦς ἵππους καὶ τὰ σκεύη. Καὶ ἐν Τίρυνθι ἐγένοντο ἐσχατίως ἀνασκαφαί, ἀλλὰ τὰ εὐρηθέντα ἀρχαῖα δὲν δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἐν Μυκῆναις ἀχθέντα εἰς φῶς.

Λείψανα πολυῶνων πελασγικοῦ τεύχους σώζονται, ὡς εἶπωμεν, καὶ ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ἐκεῖτο ἡ ἀρχαία πόλις Λυκοσοῦρα. Περὶ αὐτῆς λέγει ὁ Πausanias (VIII, 38, 1). "Ἄνωτέρω δὲ ὀλίγον τεῖχος τὸ περιόλου τῆς Λυκοσοῦρας ἐστὶ, καὶ οἰκήτορες ἐνεῖσιν οὐ πολλοί· πόλεωσ δὲ ὄψοσ ἐπὶ τῇ ἡπείρῳ

ἔδειξε γῆ καὶ ἐν νήσοις, Λυκὸς οὐρὰ ἐστὶ προσδοτή, καὶ ταύτην εἶδεν ὁ ἥλιος πρώτην."

Καὶ ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ διασώθησαν λείψανα πελασγικῶν τεχνῶν ἀρχαιοτάτων ἀνωμάλου ῥυθμοῦ, ἀνήκοντων κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς Ἑλληνες θαλασσοπόροι μετέβησαν εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας.

Μεταβαίνοντες εἰς τὴν Στερεάν Ἑλλάδα εὐρίσκομεν λείψανα πελασγικῶν τεχνῶν ἐν Φωκίδι, παρὰ τὸν Κηφισὸν ποταμὸν, ἐνθα τὸ πάλαι ἐκεῖτο ἡ πόλις Ἐλάτεια, ἀρχαῖον κτίσμα τῶν μυθικῶν Φλεγύων (Pausan. X, 34, 1). Εἶναι τεῖχη ῥυθμοῦ ἀρχαιοτάτου, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τεῖχη τῆς παρακειμένης πόλεως τῶν Ἀθῶν, τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Φλεγύων.

Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ τέλος σφόντων λείψανα πελασγικῶν τεχνῶν, ἐν οἷς ἰδίως διακρίνουσι τὰ τεῖχη τῆς Κορώνειας, ἀρχαῖον κτίσμα μυθικῶν χρόνων.

Ἡ κατασκευὴ τῶν ἀρχαίων πελασγικῶν λεγομένων τεχνῶν ἐνδιέφερεν μεγάλως τοὺς ἀρχιτέκτονας, ὧν πολλοὶ μετέβησαν καὶ μεταβαίνουσι κατ' ἔτος ἐν Ἑλλάδι ὅπως ἐπιτοπίως μελετήσωσιν αὐτὰ· ἀλλ' ὁ ἀρχιτέκτων ὁ θέλων νὰ φωτισθῇ ἐκ τῆς αὐτῆς μελέτης ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔχη καὶ γνώσεις ἀρχαιολογικάς, διότι τότε μόνον δύναται νὰ ἐνοήσῃ ὅποιος μεταβολὰς ἔλαβεν ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἣν ἐπιτοπίως δύναται τις νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους καὶ ἐπὶ κατωτέρως. Ἐκ τῆς παραθετιμένης εἰκόνης ὁ ἀναγνώστης λαμβάνει ἰδέαν περὶ τῶν περιέργων τούτων τεχνῶν, μεγαλοπρεπῶν μνημείων μεγάλης ἐποχῆς.

Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ἡ ἀπόβλη τοῦ ζυγοῦ τῆς θρησκείας ὡς σκληροῦ καὶ ἐπαχθοῦς ἐστὶν ὀρθὴ καὶ δικαία;

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Καλοζώμου.

(Συνέχεια.)

Πολλῶν ἀληθῶς μελῶν τοῦ ἱερατείου τῆς Ῥώμης καταρροῦσαι ἐπὶ μακρὸν τὸ μέτωπον ἢ κηλὶς τῆς διαφθορᾶς, τῆς βίας καὶ τῆς ὀμότητος. Τοιοῦτοι δὲ πνευματικοὶ ποιμένες, οἷον φίλαυτοι, φιλάργυροι τοκογλύφοι αἰσχροκερδεῖς, πλεονέκται, ἀλαστοί, δεσποτικοὶ καὶ ἀστοργοὶ ἄνδρες, ἢ καὶ ὡς σταλοὶ διὰ τοῦς ἵππους καὶ τὰ σκεύη. Καὶ ἐν Τίρυνθι ἐγένοντο ἐσχατίως ἀνασκαφαί, ἀλλὰ τὰ εὐρηθέντα ἀρχαῖα δὲν δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἐν Μυκῆναις ἀχθέντα εἰς φῶς.

στοργῇ ὀφείλει πᾶς πνευματικὸς ποιμὴν ἵνα διέπῃ τὰ λογικά αὐτοῦ πρῶτα δεικνύων πρὸς πάντα ἀνεξικακίαν προσήθειαν, ἀνεκτικότητα, ἐπιείκειαν, πραότητα καὶ ἡπιότητα; ἦν καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ καὶ βασιλεὺς τῶν ποιητῶν Ὀμηρος ὀνομάζει πατρικὴν ἀρετὴν λέγων, "πατὴρ δ' ὡς ἦπιος ἦεν" (Ὀδυσ. 6, 47).

Ἄλλ' ὅμως ποῦ παρὰ τοὺς κληρικοὺς τούτους τὸ πρῶτον καὶ μετῴχιον; Ποῦ τὸ εὐπροσέγγρον καὶ προσήγες; Πάντα ταῦτα ἀπόντα ἕχοντο ἀπ' αὐτῶν ὡς μὴ συνάδοντα τῇ ἐνοίᾳ τῆς οἰήσεως, τῆς ὀμότητος, τῆς ὀργιλότητος, καὶ τῆς ἀποτομίας, ὅφ' ὧν κατεβόρουν οἱ τοιοῦτοι τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοὶ ἐπέτασσον τοὺς ὑπ' αὐτοὺς δεσποτικοὺς καὶ ἐπιτοπίουτους πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς μεριμᾶν καὶ ὡς πρὸς ἄλλους ἐξωνηθέντας δούλους. Καθ' ὅσον ἡ παπικὴ ἱεραρχία θεωρεῖται καὶ νῦν ἐστὶ τὰ πνευματικὰ αὐτῆς τέχνα ὡς ἀπολαύοντα οὐδενὸς δικαιοῦματος ἔναντι τῶν ἀξιωσῶν τῶν ἱερέων. Ἦτοι ὑπολαμβάνει καὶ θεωρεῖ αὐτὰ ὡς τὰ μαρὰ καὶ ἀνήλικα παιδιὰ τὰ ὑπὸ κηδεμονείαν διατελοῦντα. Ἄλλ' ὁ θέλων ἴνα καταρτῇ αὐτὰ δικαιοῦς ἐν τῷ αὐτῷ καταστάσει τί δὲν ἐπινοεῖ, δὲν ἐφευρίσκει, καὶ δὲν καταργεῖται εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου; Ὁ Πάπας ποῦ ἵνα προβάλῃται τοῖς ὑπ' αὐτὸν ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Ποντίφικου, καὶ ὡς θεοκτελεῖ τῶν βασιλέων, καὶ ὡς ὁ ἄριστος ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, μεταχειρίζεται ὅλους ἀπόδητον τῆς Χριστιανικῆς πνεύματι μέσα καὶ κατ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν κοσμικῶν ἡγεμόνων ὡς ἀνεγνώριζεν οὐδαμῶς ὡς ὀμῆτους αὐτῆ, ἀλλ' ἐξελάμβανεν ὡς τινα ὑποτέλη αὐτῶν ὄντα, ἢ καὶ ὡς αὐτῶν μόνον ὑπηρετεῖν ὀφείλοντα. —

Οἱ ὑπὸ τοιοῦτων λοιπῶν ἀρχῶν ἐμφοροῦμενοι καὶ ἐλαττηρῶν ὀρμήμενοι πνευματικοὶ οὗτοι ποιμένες ἐνεφανίζοντο μὲν πρὸ τοῦ λογικοῦ αὐτῶν ποιμνίου ὡς ζῆλωται ὄψην τῆς ἀληθείας καὶ εὐσεβείας, ὡς διδάσκαλοι καὶ φορεῖς τῆς χριστιανικῆς παιδείσεως καὶ μορφώσεως, ἀλλ' ὅμως ἦσαν ἀληθεῖς διδάσκαλοι τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης καὶ δολιότητος, ἦσαν ψευδοπρόδρομοι, ἀρχαῖοι δόλοιο μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους· διότι ἔτρεπον τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν λαῶν μὴ ἀντιχριστιανικὰς διδασκαλίας, ἠρέθιζον τοὺς κοσμικοὺς ὀνόμαστας κατὰ τῶν λαῶν τούτων ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι οὗτοι δὲν ὑποτάσσονται ἂν μὴ κυβερνῶνται σιδηρᾷ βραδέει. Καὶ οὕτω ἤδικοσαν αὐτοὺς καὶ κατέβληθον οὕτως, ὥστε ἵνα κατὰ Ἡσαΐαν εἶπωμεν, "οὐκ ἦν μάλαγμα ἐπιβλήναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε κατάδασις" (Ἡσαΐας α, 11). Ὁ θεὸς Σωτὴρ ἐντέλλεται τοῖς πνευματικοῖς ποιμῆσι ἵνα θύσω τὴν ψυχὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἰδίων προβάτων λέγων, "ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθει ὑπὲρ τῶν προβάτων" (Ἰωαν. I, 11). Ἄλλ' οἱ ποιμένες οὗτοι παρεγγήρασαν ὡς φαίνεται τὴν ἐννοιαν τῆς θείας ταύτης βήσεως ἔπραττον τούναντιον, ἦτοι ἔθουσαν οὐχὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα, ἄτινα χάριν ἰδιωτελῶν σκοπῶν ἐφιρποῦν καὶ ἐνέκλειον εἰς τὰς καθύπευρον εἰρκτάς, εἰς τὰ σκοτεινὰ δεσποτικὰ κτήρια. Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλῶν περὶ ἑαυτοῦ λέγει "τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα ἢ ἐν πάντως τινὰς σώσω" (Α'. Κορινθ. θ'. 22) ἀλλ' οὗτοι ἐγένοντο μὲν τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἀλλ' οὐχὶ ἵνα σώσωσιν, ἀλλ' ἵνα φερίσωσι τοὺς πάντας, ὧν τὰς ἀκοὰς κνήθοντες ἐπιτετηθευμέναις φράσασιν ἡγωνίζοντο ἵνα καταστήσωσιν αὐτοὺς υἱοὺς γένους διπλοτέρους ἑαυτῶν, ὡς κηρύττει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος (Ματθ. κγ, 16). Τούτοι οὗτοι πνευματικοὶ ποιμένες εὐστόχως χαρακτηρίζοντο καὶ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ Πέτρος λέγει "καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὕμης ἐμπορεύσονται" (Πετρ. βγ', 3). Ἄριστα δὲ περὶ

τούτων ἀποφαινεται καὶ ὁ ἱερός Ἰγνατίος λέγων, "Ματαιόλογοι καὶ φρεναπάται, οὐ χριστιανοί, ἀλλὰ χριστέμποροι, ἀπάτη περιφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατηλεῦοντες" τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὸν ἰὸν προσπιέοντες τῆς πλάνης τῆς γλυκεῖας προσηγορίας" (Ἰγνατ. Θεοφ. ἐπιστολ. τραλλ. σελ. 9—10). —

Ἄλλ' ἡ ἀπάτη, ἡ δολιότης καὶ τὸ ψεῦδος, ἀτινά εἰσι γεννήματα κυρίως εἰπεῖν ἡ ταπεινῆς φιλαρχίας, ἡ καὶ εὐτελοῦς σκοποῦ πλάγιον συμφέρον ἐπιδιώκοντος, οὐδέποτε ἐπὶ μακρὸν τυγχάνουσι ἐπιδοκιμασίας, καθ' ὅσον πάντες οἱ ἄνθρωποι οἱ ὑγιεῖς τὰς φρένας ἔχοντες, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδ' αὐτῶν ἐν τῇ κατωτέρῃ βαθμίδι τῆς διανοητικῆς μορφώσεως ἱσταμένων, ἀποφαινεται μετ' ἀποστοφῆς κατ' αὐτῶν, ὡς ρουβινίον τὴν ἡθικὴν τὸν ἀνθρώπου ὄψιν. Καὶ αὐτοὶ εἶσι οἱ οὐχὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις ἀνήκοντες μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν ἀποστρέφοντο σφόδρα ταῦτα ὡς ἀπόδητον τῇ ἡθικῇ τὸ ἀνθρώπου ἀξία. Ταυούτως δ' ἀποστρέφει ἐκρίντο ἄξιος ὑπ' αὐτῶν πᾶς ὅστις ἐξήτει καθ' οἰονόησιν τρόπον ἢ ἀπάτης τὸν ἄλλον, ὅπως ἐνετύθεν πορισθῆ κέρδος τι. Καίτοι δὲ ταῦτα τοιαῦτα πανταχοῦ ἐτύχοντο καὶ τυγχάνουσι, ἐπὶ ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ ἀποδοκιμασίας, οὐχ' ἦσαν ἡ τῆς Ῥώμης ἱεραρχία εἰδιδασκῶν ἀνευρόμαστος ἐπιθεμῶν ἐπὶ τὸ ἐπιζητεῖν καὶ δ' εὐσεβοῦς ἀπάτης τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ τοῦ λέγειν τὸ συμφέρον ἐνίων τῶν τοῦ ἱερατείου. Ἔστι δ' ὅλος ἀδιόφορος, ἐπιλέγει αὐτῆ, εἰ ὁ Θεὸς ὑπηρετῆται ἀληθείᾳ τῆς ψυχῆς, ἀρεῖ μόνον ὡς ὑπηρετῆται. Τούτων δ' οὕτως ἐγένοντο δηλῶν γίνεται ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ψυχῆς ἐστὶ χαρακτηριστικὸν τῆς ἱεραρχίας τῆς Ῥώμης. Ἐκδηλοῦται δὲ σαφῶς ὁ χαρακτήρ αὐτῆς οὕτως ἐν τῇ τῆς διδασκαλίᾳ καὶ ταῖς λοιπαῖς αὐτῆς πράξεσιν. Ὅθεν ὁ παπισμὸς ἀποχωρισθεῖς, τῆς μίας Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατέστη σημεῖον ἰδιώτων πάσης ἐκκλησιαστικῆς παιδείσεως, ἐφ' ἱκανὸν δὲ καὶ διαφθορᾶς, ἦτις ἐξεδηλοῦτο ἐν πολλοῖς μέλεσιν αὐτοῦ, ἄτινα εἶχε διελάσει μέχρι τοῦ ἐνδοτάτου μωλοῦ τῶν ὀστέων. Ἦραν δὲ μαρτύριον τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας ἐστὶν ὁ ἀγὼν ὁ συγκρούσιμος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν φιλελευθέρων ἀνδρῶν. —

Ὁ παπισμὸς λοιπὸν οὕτως ἔχων καὶ τοιαῦτα φρονῶν ἔπεινε διακαῶς καὶ ἀνευρότως εἰς κατάντην καὶ ἀφανισμὸν πάσης πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ πάσης ἡθικῆς προόδου. Διότι μόνη ἡ ἀληθὴς καὶ ὀλοῦς διδασκαλία τοῦ θεοῦ λόγου διδάσκει τὴν ἀληθῆ πρόδον καὶ ἐνισχύει αὐτῆν. Ἐνθα δὲ διαστρεφῆ γίνεται τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἐκεῖ ἡ διοίκησις διαφθείρεται, ἡ ἰδέα τοῦ δικαίου δηλητηριάζεται, ἡ θέσις τῆς εὐνομίας, τῆς τάξεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ὑπονομεύεται, καὶ ἐν γένει ἡ κοινωνία παραλύεται καὶ κατερμηδοῦται καταδύρωσκόμενη ὑπὸ παθῶν ἀγρίων καὶ ἀνομημάτων. Ἄλλ' ἡ δύναμις καὶ τὸ κράτος τῆς Ῥώμης ἤμαζον, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν πολλὰ τῶν ὀργάνων αὐτῆς εὐρισκὸν γόνιμον ἔδαφος πρὸς διασπορὰν σπέρων τοιοῦτων ἀδίκων καταπίσεων καὶ ἄλλων ποικίλων δεισιδαιμονιῶν καὶ ψευδῶν καὶ ἐδρεπον ἀβήτων τοὺς ἐνετύθεν προερχομένους καρποὺς ἐφ' ὅσον οἱ ὑπ' αὐτὴν λαοὶ διετέλουν ἐν παρῶλῃ ἀμαθίᾳ, ἦν πολλαχῶς διέτρεπον καὶ ὑπέβαλλον οἱ πνευματικοὶ οὗτοι ἱατροὶ, οἱ ἄλλων μὲν ἱατροὶ, αὐτοὶ δ' ἔλκεσι θρόνους. Οὗτοι δὲ ἔχοντες εἰς χεῖρας αὐτῶν τότε τὴν παιδείαν τοῦ λαοῦ καὶ διδασκαλίαν

γενόμενοι ἀπηγγέρουσιν οὐ μόνον πᾶν διδόνον προσβάλλον τὰς πολυειδεῖς τοῦ Πάπα ἀξιώσεις, ἀλλὰ καὶ τὰ φρονιμοποιούντα τοῖς λαοῖς ἐλευθερίαν, καὶ αὐτὰ εἶσι τὰ παροτρύνοντα εἰς ἀντίστασιν καὶ ἀνταγωνισμὸν κατὰ τῆς ἐπαχθοῦς ταύτης δεσποτίας. Καὶ οὕτω ἀποδοκιμαζόμενοι παντὸς ὀφελίμου διδόνου καὶ κολαζόμενοι καὶ παντὸς θεολόγου τοῦ μὴ ἀποδεγομένου ἢ μὴ ἐκθειάζοντος τὸν ἀπόλυτον τῆς Ῥώμης δεσποτισμὸν παρεκωλύετο ἡ κανονικὴ πρόοδος τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀμεριμίας καὶ παιδείας· ἐπὶ δὲ μετὰ σιδηροῦ σκήπτρου κατεπίετο καὶ φανατικῶς καὶ ἀμελιτικῶς κατεδωκόσθη ὑπὸ κληρικῶν τῆς Ῥώμης πᾶσα ἐλευθερία πνευματικῆς κινήσεως τῶν θρησκευτικῶν ἀπαθῶν ἀντων, μαρτυρεῖ ἀριδύληος ἡ μερίστη περιπέτεια εἰς ἣν περιήλθον πολλοὶ ἐκ τῶν διασπορῶν ἰδιωτῶν τὰ καὶ πολιτευόμενοι ἄμα καὶ μεγάλων κοινωνιῶν τοιαύτην ἐλευθερίαν ἐπιζητήσαντων. Ἄλλ' οὐχ' ἦσαν καὶ μετ' ἄλλας τὰς ἀντιδράσεις ταύτας πρὸς τὰς μαθήσεις ἐκ μερῶν τῶν κληρικῶν τούτων τὰ φῶτα μικρῶν κατὰ μικρὸν χροῦντα διεδίδοντο ἐν Εὐρώπῃ. Διὰ δὲ τῆς καταλλήλου καλλιέργειας καὶ ἐπιδείξεως προστασίας τοῦ πνευματικοῦ ἀγροῦ ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων τὰ τῆς πολιτείας ἀνευρόσαν ἐν αὐτῇ καὶ εὐγενεῖς ἑλαστοί, οἵτινες ἀγνοοῦσι εἰς καρποφῶραν ἐκαρποφόρησαν ἀγλαοὺς καρποὺς ἐν τῇ καταρτίσει ἐξέχον διανοιῶν διακρίσεισιν ἐπὶ θαλαίᾳ παιδείᾳ καὶ μαθήσει. Ἡ ἐν τοιοῦτων δὲ προσώπων ἀπαρτιθεῖσα σὺν τῇ χρόνῳ χρεία ἀνέλαβε τὸν κατὰ τῆς ἀνομίας ἀγῶνα καὶ ἡγωνίζετο τελεσφόρος κατ' αὐτῆ. Λίαν δ' ἐπικίνδυνος ἔγρηός πρὸς διακόλλωσιν τῶν φιλαρχικῶν τάσεων τοῦ Ποντίφικου καὶ καταρτίσεως πολλῶν μελῶν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἡ μερὶς τῶν φιλελευθ

αἰσχιστά, καθ' ὅσον ἐνταῦθα ἐπεδουλοῦντο τοῖς οἰκογενεαρχαῖς, ἐστέρον τῆς πατρικῆς κληρονομίας τοὺς νομίμους υἱοὺς ἵνα κερδήσωσιν οὗτοι τὰ πλοῦτη αὐτῶν. Ἐπειρῶντο διολοφονίας κατὰ τῆς ζωῆς ἡγεμόνων καὶ βασιλέων, καὶ συνεργητοῦργον τοῖς αὐλικοῖς. Ἐφυλάκιζον, ἐξώριζον, ἐδολοφόνουν πάντας τοὺς καταθῶντας κατὰ τοῦ διεφθαρμένου χαρακτῆρος καὶ κατὰ τῶν ἀθεμιτοῦργιῶν αὐτῶν. Ὡστε οἱ κληρικοὶ οὗτοι σκάνδαλον οὕτω γενόμενοι οἰκείας πόλεις καὶ βασιλεῦσιν ἐπέσυρον εἰς ἑαυτοὺς γενικὴν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν. Ὅθεν βασιλεῖς, ὑπουργοὶ καὶ φιλόσοφοι συνασπισθέντες ἠγωνίζοντο σπουδαίως πρὸς καταστροφὴν καὶ ἐξολόθρευσιν τοῦ ὀλεθρίου τούτου συστήματος.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΗΘΙΚΗ ΠΑΡΑΙΝΗΣΙΣ.

ΚΑΤΑ τὴν ἁγίαν ἐδόξμαδα τῶν παθῶν ἐλάθωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ ἀνά χειρας τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Τοῦτο δὲ μελετῶντες δὲν εὗρομεν θεαίως τὴν τέχνην τὴν φιλοσοφοῦσαν περὶ τῶν ὄντων, οὕτε τὴν ῥητορικὴν δεινότητα τὴν ἀξιοῦσαν διὰ τῶν σχημάτων αὐτῆς τὴν παιθὸν νὰ ἐπιβάλλῃ, ἢν εὐρίσκομεν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων. Ἀλλὰ τὸ ἱερὸν τοῦτο βιβλίον μελετῶντες εὗρομεν Θεὸν ἐν ταπεινότητι βίου πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα, ὡς ὁ πατὴρ ποιεῖ πρὸς τὸ τέκνον, θέλων πρὸς τὸ ἀγαθὸν νὰ ὀδηγήσῃ. Ἐχόντες δὲ συγχρόνως ἀφορμὴν ἐξ ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, ὅπως μελετῶμεν τὸν Πλάτωνα, εὐρίσκομεν τοῦτον μὲν φιλοσοφοῦντα περὶ πολλῶν ἀντικειμένων καὶ πάντοτε καλῶς πραγματευόμενον τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ θεωρίας. Ἀλλὰ ἀπουδάζοντες τοῦτον δὲν ἤσθάνομεθα τὸ ὕψηλόν καὶ ἱερὸν ἐκείνου συναίσθημα, ὅπερ κυριεῖται τὴν ψυχὴν τοῦ μελετῶντος τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Τότε ἰσάμεθα διαλογιζόμενοι, πόθεν ἡμεῖς τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον; Διὰ τὸ Πλάτων ἀναγινωσκόμενος ἐγείρει μὲν ἐν ἡμῖν τὸ θαυμασμόν, ἀλλὰ δὲν ἀνοψοῖ ἡμᾶς καὶ προσκλόντως πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ποιεῖ ἡ ἀπλή τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον διδασκαλία;

Τὸ δυσεξήγητον τοῦτο φαινόμενον ἐλύθη ἅμα διανοήθημεν, ὅτι ἡ μὲν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία εἶνε λόγος Θεοῦ, ἡ δὲ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος ἀνθρώπινη. Καὶ ἐν τούτῳ ἀληθῶς ἐγκρατεῖ τὸ ὑπέροχον μεγαλεῖον τῆς ἀληθινῆς σοφίας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Διότι οἱ βουλόμενοι τὸ ἱερὸν τοῦτο βιβλίον μελετᾶν δὲν σπουδάζουσιν ἐπιστήμας, ἀλλ' ἀξιοῦσιν ἑαυτοὺς συνδιαλέγεσθαι μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἡ μεγίστη χάρις διὰ τὸν ἄνθρωπον. Τιαύτης λοιπὸν οὐδης τῆς χάριτος, ἢν παρέχει τῷ ἄνθρωπῳ ἡ τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου μελέτη, κρίνομεν ἄξιον ὀλίγα τινὰ περὶ τούτου εἰπεῖν, καὶ μάλιστα ἀφοῦ σῶμας ὁ χριστιανικὸς κόσμος κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν παθῶν ἐκλίνα καὶ κλίνει γόνυ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου, τοῦ μὴ περιέχοντος σοφίαν ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ μόνον τὴν διδασκαλίαν Ἐκείνου τοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον ὑψωθέντος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Τὸ περιεχόμενον λοιπὸν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἶνε ὁ βίος καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ γεννηθέντος ἐν τῇ χριστιανικῇ τούτου οἴκῳ πληροῦνται πνευματικῆς χαρᾶς, τὰ πάντα διὰ τὸν οἶκον τοῦτον εἶναι εὐλογητά.

Εἶνε ὄντως λειμῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, πλήρης θεῖου κάλλους· ἐν αὐτῷ ἀνοθεῖ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπη. Διότι ὁ

αὐτοῦ πίστεως μυριάδας ἀνθρώπων, ὁ μὴ δίδων τῇ πρὸς αὐτὸν ἐργασίῃ οὐδὲν ἄξιον λόγου διὰ τὸν παρόντα βίον, ἀλλὰ λέγων "ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι", Μαρκ. Κ. γ'. 31, ὁ μὴ παρέχων ἄλλην τινὰ ὁδὸν αὐτῷ ἐπίγειον, ἀλλὰ τὸν ἀνάντιον διδάσκων τὸν πιστὸν αὐτοῦ ἀκόλουθον, ἐὰν θέλῃ πρῶτος εἶναι, διάκονος τῶν ἄλλων γενέσθαι. Πάντοτε λοιπὸν δικαίως οἱ κατὰ κόσμον σοφοὶ ὀφείλουσι τὴν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου πνευματικὴν δύναμιν θαυμάζειν, τὴν συζητοῦσαν ἐν τῷ ἱερῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμασθέντα ἄνευ ὀλίκων μέσων μυριάδας ἀνθρώπων, ὅταν οὗτοι μὴ κρίνωσιν, ὅτι ἡ σοφία τοῦ Εὐαγγελίου λόγος ἐστὶ Θεοῦ, καὶ οὐχὶ ἀνθρωπίνῃ. Ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τούτῳ διέλιψ Θεὸς ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος Πλάτων ἢ Ἀριστοτέλης ἢ ἄλλος φιλόσοφος.

Καὶ πᾶσα μὲν ἀνθρωπίνη σοφία περιέχει σπέρματα ἀληθείας, καὶ ὅχι ἡ τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφία, τοῦ πάντοτε καλῶς φιλοσοφίαντος περὶ τοῦ ὄρατου καὶ τοῦ νοητοῦ κόσμου καὶ τοῦ διδάξαντος καθαρῶς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἡ σοφία τοῦ Πλάτωνος κατοικεῖ μόνον ἐν καλλιτεχνικῷ οἴκῳ, ἔχοντι ὄρατον περὶ αὐτῆν κήπον μετὰ ποικίλων φιλοσοφικῶν ἀγαθῶν ἐλαστικῶν μάτων. Ὁ βουλόμενος ὅμως τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις διὰ τῶν πλατωνικῶν θεωριῶν ζωογονῆσαι, δὲν εὐρίσκει πλῆρες τὸ κύρος ἐν αὐταῖς, οὕτε τὴν ἱερότητα ἐκείνην τὴν συνάπτουσαν ἐμφύτως τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν πρὸς τὸ θεῖον. Διότι ἡ τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφία ὡς ἐξ ἀνθρωπίνης συνθήκης ὁμιλεῖ, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ αἱ ὕψηλαί τούτου θεωρίαι ἀνοθεῖ καὶ καρποφοροῦσι μόνον ἀνθρωπίνην σοφίαν καὶ οὐχὶ τὴν ἐξ οὐρανοῦ. Τούναντιον δὲ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἶνε λειμῶν πλήρης φυσικοῦ κάλλους, ἐν ᾧ ἀνοθεῖ καὶ καρποφορεῖ ἡ οὐράνιος σοφία, διότι ὁ σπείρας καὶ ποτίσας ταύτην ἐστὶν ὁ τοῦ Θεοῦ υἱὸς καὶ λόγος, ὁ κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστός, ὁ ἐξ οὐρανοῦ κατελθὼν. Ἡ τοῦ ἱεροῦ λοιπὸν τούτου βιβλίου διδασκαλία λόγος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τιαύτη δὲ τυγχάνει ἀνωτέρω οὕσα πάσης ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ ἐπιστήμης. Ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ περιεχομένη ἐπιστήμη εἶνε μόνον ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὁμολογουμένη μέχρι θυσίας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Δὲν εἶνε ἄρα ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη ἡ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία, ὡς ἡ τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλων σοφῶν, ἀλλὰ χάρις Θεοῦ ἐστὶν αὕτη, ἁγιασμὸς καὶ σωτηρία διὰ τὸν ἄνθρωπον. Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον θεῖον ἀλήθειαν περιέχει· διότι ἐν αὐτῷ Θεὸς ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὁ πατὴρ ποιεῖ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ τέκνον· τὰ ἱερά αὐτοῦ ῥήματα δικαιοσύνη ἐστὶ, ζωὴ, καὶ φῶς διὰ πάντα ἄνθρωπον ἐργόμενον εἰς τὸν κόσμον, δυνάμενα τοῦτον ὡς εἰκόνα Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ἀναβιβάσωσι. Τοιοῦτον εἶνε ἐν συντόμῳ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καὶ πάντοτε δικαίως ὀφείλει πᾶσα ψυχὴ λογικὴ κλίνειν γόνυ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου.

Πᾶς δὲ οἶκος ἀγαθός, ὁ βουλόμενος μετὰ τοῦ Θεοῦ συνδιαλέγεσθαι, δὲν νὰ ἔχῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο βιβλίον. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ ἀγάπη παρούσα διὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου γίνεται ὄρατή. Ὅπου δὲ ἡ τοῦ Θεοῦ παρουσία, ἐκεῖ ἡ ἀλήθεια παρίσταται, ἡ εἰρήνη ἡγεμονεῖται, αἱ καρδίαι τοῦ χριστιανικοῦ τούτου οἴκου πληροῦνται πνευματικῆς χαρᾶς, τὰ πάντα διὰ τὸν οἶκον τοῦτον εἶναι εὐλογητά.

Εἶνε ὄντως λειμῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, πλήρης θεῖου κάλλους· ἐν αὐτῷ ἀνοθεῖ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπη. Διότι ὁ

Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ (Ἰωαν. ἐπιστ. Α. κεφ. Δ. στιχ. 8) Ὁ λειμῶν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἶνε προσεὶ ἐκάστῳ, διότι ὁ γεωργὸς τούτου εἶνε πατὴρ πάντων. (Ματθ. κεφ. στ. στιχ. 9.) Ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ λειμῶν τοῦ Εὐαγγελίου φέρεται ὁ οὐράνιος ἄρτος, "ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς". (Ἰωαν. Εὐαγ. κεφ. στ. στιχ. 41.) Ὅσοι δὲ ἐκ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς τρέφονται ἀναγεννῶνται διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ, καὶ ἀποτελοῦσι τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ὅσοι πίνουσιν ἐκ τῶν θεῶν νεμάτων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου δὲν διψοῦσιν εἰς τὸν αἰῶνα. "Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, οὐ μὴ διψῆσιν εἰς τὸν αἰῶνα." (Ἰωαν. Εὐαγ. κεφ. Δ. στιχ. 14.) Πᾶς δὲ ὁ προσερχόμενος εἰς τὸν ἱερὸν λειμῶνα τοῦ Εὐαγγελίου δεκτός ἐστι. "Καὶ τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω". (Ἰωαν. Εὐαγ. κεφ. στ. στιχ. 38.) Ἀς εἰσελθόμενοι λοιπὸν πάντες, πένητες καὶ πλούσιοι, παιδαυμένοι καὶ μὴ, γέροντες καὶ παῖδια εἰς τὸν ἱερὸν λειμῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως τῶν οὐρανίων αὐτοῦ καρπῶν φάγωμεν, καὶ ζήσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα.

A. A.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ PASTEUR EN ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 5.)

ΠΑΡΑΘΕΤΟΜΕΝ σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ ἱστορικοῦ πλέον καταστάτος σπουδαστηρίου τοῦ διασώματος Pasteur, ἐν ᾧ ὁ εὐεργέτης οὗτος τῆς ἀνθρωπότητος θεραπεύει τοὺς ὑπὸ λυσσῶντων ζῶων δηχθέντας. Καθ' ἐκάστην πρωΐαν μικρὸν πρὸ τῆς 11 τοῦ μικροῦ τούτου σπουδαστηρίου πληροῦται ἀνθρώπων διαφόρων τάσεων, διαφόρων ἠλικιῶν, διαφόρων ἐθνικότητων. Οἱ προσερχόμενοι ἵνα ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν θεραπεῖαν περιμένουσιν ἐν προβαλῶν, αἱ δὲ ἐνέσεις γίνονται ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ. Ὁ Pasteur ἵσταται παρὰ τὴν θύραν κρατῶν κατάλογον ἐν χειρὶ καὶ προσκαλεῖ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου τοὺς ἀσθενεῖς. Τὰς ἐνέσεις ἐκτελεῖ ὁ ἰατρός Grancher ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Pasteur, τὰς ἐκτελεῖ δὲ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἀνωτέρας παντὸς ἐπαίνοιο. Ἐκαστος θεραπευόμενος ἐρωτᾶται ἀπὸ πόσων ἡδὴ ἡμερῶν ὑποβάλλεται εἰς τὴν θεραπεῖαν, καθότι ἀναλόγως τοῦ χρόνου γίνεται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου. Ἐπὶ τῆς τραπέζης κείνται διάφορα φιαλίδια περιέχοντα τὸν ἰόν. Δύο βοτῆλαι, ὧν ὁ εἰς εἶναι ἀνεψὶς τοῦ ἐξόχου φυσιοδίφου, λαμβάνουσιν ἐκ τῶν φιαλιδίων τὸν ἰόν, ὃν τείνουσι τῷ ἰατρῷ. Αἱ ἐνέσεις γίνονται κάτωθεν τῶν πλευρῶν ὡς αἱ διὰ μορφίνης ἐνέσεις. Ἡ ἐγχειρήσις οὕτε μακρὰ εἶναι οὕτε ὀδυνηρά, διότι ἐν μιᾷ ὥρᾳ διαστέματα γίνεται ἡ ἐγχειρήσις ἐπὶ ἑκατὸν ἀτόμων.

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνη παρίσταται οἱ Ρῶσοι ἐκ Σμολένσκης, οἱ ὑπὸ λυσσῶντος λύκου δηχθέντες· τούτων τρεῖς ἀπεβίωσαν, τοὺς δὲ ἄλλους θεραπεύει ὁ Pasteur μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καθότι ἡ λύσσα τοῦ λύκου θεωρεῖται εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος. Ὀλίγον ἀπωτέρω ἵστανται ἕτεροι Ρῶσοι ἐκ Μόσχας ἐπίσης ὑπὸ λυσσῶντος λύκου δηχθέντες καὶ οἱ πλείστοι κατὰ τὸ πρόσωπον. Τούτων ἡ θεραπεία θάινει ὀμαλῶς· ἐρχονται εἴτα Ἀμερικανοί, Γάλλοι, Ἴταλοί, καὶ δύο Ἀγγεῖδες δηχθέντες ὑπὸ μικροῦ κυναρίου, ὅπερ ἐθώπευον ἀγνοοῦσαι εἰς πόσῃν δαπάνῃ ἤθελε τὰς ὑποβάλλει ἡ ἀθῶα ἐκείνη διασκέδασις. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ εὐρί-

ΤΑ ΠΕΛΑΣΓΙΚΑ ΤΕΙΧΗ.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ PASTEUR EN ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

σκονταί παντός εἴδους ἄνθρωποι, οἵτινες βλοῖ ἐνταῦθα εἶναι ἴσοι.

Δύσκολον εἶναι νὰ φαντασθῆ τις σκηνὴν πλεόν συγκινητικὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ὁ Pasteur, ἀνὴρ μελιχίος καὶ φρονεῖ ἀγαθός, ἀποτείνει λόγους ἐνθαρρυντικούς πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν θεραπευομένων, πρὸς δὲ τὰ μικρὰ παιδία φέρεται ὡς φιλόστοργος πάππος. Πολλοὶ φιλοῦσιν αὐτὸν τὴν χεῖρα, καὶ μάλιστα οἱ Ῥώσοι, μετὰ συγκινητικῆς ἀφελείας, ἅπαντες δὲ ἔχουσι ἀπερίοριστον εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, καὶ ἄκραν πεποίθησιν εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, ὅταν δὲ ἐξέρχωνται τοῦ σπουδαστηρίου τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐκδηλοῖ ἄπειρον πρὸς τὸν σωτήρα αὐτῶν εὐγνωμοσύνην.

Δημοσιούμενον ἐνταῦθα στατιστικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ λύσεως κατὰ τὴν ἔκθεσιν, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑγιεινομικὸν συμβούλιον τῶν Παρισίων ὁ ἰατρός Dujardin Beaumetz. Ἐν ἔτει 1885 τὰ ἐκ λύσεως ἐν Παρισίοις ἀποθανόντα άτομα ἀνῆλθον εἰς 19, εἰς περισσότερα δηλ. ἢ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη· διὸ καὶ αὐστηρὰ ἐλήφθησαν μέτρα κατὰ τῶν ἀδεσπότην κυνῶν. Πεντακισχίλιον τοιοῦτοι κύνες παρεδόθησαν ἐν ἔτει 1885 τῶν κυνακτόνῃ. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὑπερβολικὸς, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι μόνον ἐν τῇ πόλει τῶν Παρισίων ὑπάρχουσι πλεόν τῶν 70 χιλ. κυνῶν. Ἐκ τῶν 19 ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1885 ἐκ λύσεως ἀποβιωσάντων, οἱ 15 ἦσαν ἄνδρες, καὶ 4 μόνον γυναῖκες. Ἡ ἐπίσεια τῆς λύσεως διήρκεσε κατὰ μέσον ὄρον δύο μῆνας· ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ἀσθενείας τὰ δύο ἄκρα ὀρθὰ τῆς ἡμέρας κατ' ἐλάχιστον μία ἡμέρα, κατ' ἀνωτάτων ὄρον ἕκτο ἡμέρας. Ἐκ τῶν 19 ἀποθανόντων οἱ 18 ἔβην ὀρθῶς παρὰ λύσεως γαλιῆς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ

(ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΥΠΟ ΠΗΓΕΛΟΠΗΣ ΑΝΑΓΩΡΗΣΙΜΟΣ)

καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς περὶ τοῦ παλινοστούτου συζύγου δημῶδη ἄσματα ὑπὸ Νικολάου Γ. Δοσίου Δ. Φ.

Τῶν καὶ ἄκρη δακτύλῳ τῆς θείας τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν πανθαίσιος ἀφαμένῳ δὲν διετήρησεν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ζωηρὰς εἶτι τὰς γλυκεῖας καὶ τερψιθύμους ἐκείνας συγκινήσεις, ὅψ' ὄν ἡ καρδία αὐτοῦ ἐδονήθη βεβαίως κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τόσο πλουσίας εἰς ποιητικὸν καὶ γραφικὸν πλοῦτον καὶ τὸν ὑπὸ τῆς Πηγελοπῆς τοῦ Ὀδυσσεῦς ἀναγνωρισμὸν πραγματευομένης Ῥαψωδίας· Μετὰ εἰκοσαετῆ ἀποπλάνησιν καὶ ἀπουσίαν καὶ μετὰ μυθῶδη καὶ τεράστια συμβάντα ἐπιφυλάσσεται παρὰ τῶν Οὐρανίων τὸ ἦδ' ὕψιστον ἤμαρ τῶ πολυτρόπῳ καὶ πολυμηχάνῳ βασιλεῖ τῆς Ἰθάκης, ὅστις καθ' ἡμᾶς δέον νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πρῶτος ἦρωας καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς πολυπλάγκτου καὶ πολυπαθοῦς ἡμῶν φυλῆς, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ προϊστορικῶν χρόνων μέχρι τῆς σήμερον οὐκ ἐπαύσατο ἐκκενοῦσα τὸν γλυκύπικρον τῆς ἐξῆς Κίρκης κύλικα, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἐπελάθετο ὡς ὁ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς τῆς γλυκεῖας πατρίδος!

Πλείστοι ἐκ τῶν ἡμετέρων καὶ ξένων λογίων ἐπελάθοντο τοῦ σοβαροῦ ἀλλὰ καὶ τερπνοῦ ἐν ταύτῃ ἔργῳ τῆς γεφυρώσεως, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἀπωτάτου ἱστορικοῦ ἡμῶν παρελθόντος μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ τῆς σήμερον ἡμῶν θίου, καὶ ἕκαστος κατὰ τὴν ἀνίγνωσιν τῶν ἐνωτικῶν κρίκων τῆς ἀδισσπαστοῦ ἐθνικῆς ἀλύσου ἰδίαν ὁδὸν ἐστράπτει.

Ἦθῃ καὶ ἔθιμα, μαντεῖα καὶ δεσποταίμοιαι, προλήψεις καὶ βασκανίαι, μυθολογικὰ παραστάσεις καὶ δοξασίαι — ἅπαντα ἐπιμελῶς καὶ πυρετωδῶς κατ' ἀρχὰς συνέλεξαν καὶ εὐσυνειδήτως καὶ ἀνευ προκαταλήψεως, ὡς ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀρμόζει, παρεδίδθησαν πρὸς τὰ ἀρχαῖα. Ἀλλὰ τὰ ἀπαράμιλλα καὶ γνήσια Ἑλληνικὰ πρόιντα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καὶ δημόδους Μούσης, καίπερ καὶ ταῦτα πρὸ πολλοῦ ἐπέσφρασαν τὴν προσοχὴν εὐαρίθμων τινῶν ἡμετέρων — ὡς μὴ ὤφειλε — καὶ οὐκ ὀλίγων ξένων λογίων, καὶ ἐν Συλλογαῖς ἀπεθραυσμένη μέγα ἤδη αὐτῶν μέρος, δὲν ἠρευνήθησαν δυστυχῶς μετὰ τῆς ὀφειλομένης αὐτοῖς μελέτης καὶ ἐπιστάσεως, εἴ τις ὡς ἐκ παρέργου ἐπ' αὐτῶν ἐρευνησθεῖσθαι. Ἐτεροι ἀδιάρρηκτοι κρῖνοι ἢ μᾶλλον στερεαὶ καὶ ὑπὸ γλυκεριῶδων ἐπῶν ἀλύγιστοι μεΐνας ἀψίδες τῆς ἐθνικῆς γεφυρώσεως, ἣν ἀνωτέρω ὑπενήθηκα, θέλουσι εἰς τὸ μέσον προκύβει. Ὡς δὲ ὁ τίτλος τῆς ἡμετέρας ταύτης διατριβῆς δείκνυσιν, μίαν τῶν τοιούτων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν γεφυρώσεως ἀψίδων νὰ ἀνασκαφῶμεν ἐπιχειροῦμεν. Ὁ ἀναγνωρισμὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς ὑπὸ τῆς Πηγελοπῆς καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς τοῦ πηγελοπείου κύκλου δημῶδη ἄσματα θέλουσι ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπαυλοῦσαι.

Θερμὴ καὶ πιστὴ τῆς συζύγου ἀγάλη, ἀμείωτος κατὰ τὸ φίλον καὶ ἀσάλευτος ἐν τῇ συζυγικῇ πίστει, ἀναμένει τὸν πολυπαθὴ Ὀδυσσεῖα ὡς ἀνταμιδοῖ καὶ θραβεῖον τῶν πολυμήχων ἀγώνων. Ἀλλ' ὅποιαν συγκινητικὴν καὶ θυμοῦρον σκηνογραφίαν ἀνεύσει πρὸ ἡμῶν ὁ ποιητὴς πρὸ τῆς περιπτύξεως τῶν συζύγων! Ἄντι παντός σκολίου ῥίψωμεν ταχὺ καὶ ἀναδρομικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ἀναγνωρίσεως σκηνῶν καὶ τῶν ἐπισημῶν τῆς Πηγελοπῆς. Μετὰ τὴν ἐξάνησιν καὶ ἀπολύμανσιν τῆς αἰθούσης ἐκ τοῦ λύθρου καὶ τοῦ αἵματος τῶν φουεθέντων, ὁ πολυμήχανος τοῦ Τηλεμάχου πατὴρ πέμπει τὴν πρῶτην γράϊαν Εὐρύκλειαν, ὅπως ἀναγείλῃ εἰς τὴν μηδᾶν ἐπι υποπετεύουσαν Πηγελοπῆν τὴν τε ἄφειν αὐτὸ ὡς καὶ τὸν φόνον τῶν μνηστήρων. Ἡ γράϊα Εὐρύκλεια μετὰ κόπου ἀναμῖξ ἐκ τοῦ γήρατος καὶ τῆς συγκινητικῆς προσηγορίας ἀνεληθούσα εἰς τὸ ὑπερῶν καὶ στάσα παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς καθευδούσης δεσποίνης ἐκπληροῖ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς ἀναθετοῦσα αὐτῇ ἐντολὴν ὡς ἀκολουθῶσα·

) Ὡ, στήνα Πηγελοπῆ μου, ἀγαπητὸ παιδί μου, νὰ ἰδῆς μὲ τὰ μάτια σου ἐκεῖνο ποῦ ἐπεθύμηται. Ἡ9) Ὁ Ὀδυσσεύς ἔστ' οὐκ ἐστὶν ἐμὲ, ἀλλὰ ὅμοιος ἦλθε καὶ σκότωσε τοὺς μικροὺς καὶ ὑβριστὰς μνηστῆρας ὅπου τὸ βίβ' του ἐστραγγαν καὶ ὕβριζαν τὸ παιδί του! (Ὀδυσσεύς ψ δ-10.)

Ἄλλ' ἡ περίφρων Πηγελοπῆ ἡμικλειστοῦς σχεδὸν εἶτι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Μορφέως ἔχουσα καὶ δουσιτοῦσα πρὸς τὸ ἄγγελμα ἀποπέμπει σχεδὸν ἀποτόμως τὴν πιστήν Εὐρύκλειαν·

Κε' ἡ Πηγελοπῆ ἡ γνωστικὴ πάλι τῆς ἀπεκρίθη· Γραιούλα, μαργιόλικη πολὺ φεῖ! οἱ θεοί σ' ἐκάμαν — ἐκεῖνο ποῦ ἀπ' τὸν φρόνον τὸν νοῦν σου τὸν ἐξάνουν καὶ πάλι τὸν ἀνέγουν, ἀν θέλουσιν, φρονιμούσιν, αὐτοὶ καὶ σὲ σ' ἐλάωσαν — τὸ πρῖν φρόνιμη ἦσο. Πῶς ἔστ' ἀπολύτῳ μου βάνια περιγέλας μ' ἐμένα καὶ λόγια λῆς ἀνοπαρκα, καὶ μ' ἐξυπνῆς ἀπ' τὸν ὕπνον, ἀπ' τὸν ὕπνον τὸν γλυκύ, ποῦ τὰ μάτια μου εἶχε κλεισται, πρῶτῃ φορᾷ τόσο γλυκὰ — ἀφοῦ ἐπῆρ' ἐκεῖνος, νὰ ἰδῆ τὸ Κακοῖλιο, τὸ τρικαταραμένον! Φύγ' ἀπ' ἐδῶ ὀγγήγερρα, πῆγαναι πίσω κάτω. Ἄνισως ἀπ' ταῖς δούλαις μου ἤρξατο χαμμάτι ἄλλη καὶ μ' ἔλεγε τὰ γλυκὰ, ποῦ τὰ ἐσθλανά ἐπ' τὸν ὕπνον, κακὴν κακῶς τὴν ἐστέλνα νὰ πάτῃ πίσω κάτω. Ἐσένα προστατεύουσε ὅπως τὰ γηρατειά σου! (Ὀδυσ. ψ 10-24.)

*) Οἱ στίχοι οὗτοι ὡς καὶ οἱ ἐπόμενοι κατ' ἰδίαν τῶν ὀμηρικῶν χωρίων μεταφορᾶν εἰς τὴν ἐρημὴν ἡμῶν γλώσσαν. Ν. Γ. Δ.

Ἡ γράϊα Εὐρύκλεια ἐπιμένει εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀγγέλματος τῆς ἡ δὲ Πηγελοπῆ, καίπερ δυσπιστοῦσα εἶτι, ἐγείρεται ἐκ τῆς κλίνης καὶ μετὰ θαυμάσιον περιπλοκὴν τὴν πιστὴν τροφὴν ἐρωτᾷ αὐτὴν πῶς εἶνε δυνατόν, ἐὰν ὄντως ἡ εἰδήσις εἶνε ἀλήθης, μόνος ὁ Ὀδυσσεύς νὰ φουεθῆ τοὺς ἠνωμένους μνηστῆρας. Ἡ γράϊα θεραπευτικῆς μὴ παρευθεῖσθαι εἰς τὴν μνηστροφονίαν δὲν δύναιται ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς δεσποίνης, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνει τὴν διαθεβαίωσιν περὶ τῆς ἀφίσεως τοῦ Ὀδυσσεῦς· πλὴν ἡ τοσάκις ἤδη εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς ἀπατηθείσας τῆς Πηγελοπῆς καρδία καὶ ἐκ τῆς ἐπιφυλακτικότητος ἀποσκληρυμένη οὐδόλιος δίδει πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς γράϊας περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ φιλάτου συζύγου· ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναιται νὰ ἐκφράσῃ τὴν αὐτὴν δυσπιστίαν καὶ περὶ τοῦ φόνου τῶν μνηστήρων, ὄν μετὰ τραγικῶν πάθους ἡ πιστὴ γράϊα τῇ περιγράφει, πείθεται μᾶλλον ὅτι θεοὶ τῆς ὀργισθεῖς κατὰ τῆς ὕβρεως καὶ ἀτασθαλίας τῶν μνηστήρων ἐφρονέουσαν αὐτοὺς ἐν τοῖς μαγείοις. Μετὰ ἐννοητέραν εἶτι διαθεβαίωσιν τῆς Εὐρύκλειας συγκαταβαίνει μετ' αὐτῆς ἡ βασίλισσα ἐκ τοῦ ὑπερῶου, ὅπως ἴδῃ τοὺς νεκροὺς τῶν μνηστήρων καὶ τὴν φωναία αὐτῆς ὅστις εἶνε (στίχ. 30-85). Καὶ τὸν ἀνελλίσσεται πρὸ ἡμῶν εἰκὼν αἶψα καὶ κινήσῃ τὸν χρωστῆρα καὶ τὴν φαντασίαν παντός παλαιοῦ ἢ νεωτέρου ἀριστοτέχνου.

Ἡ εἰσαΐα γυνὴ, διὰ τὴν ἔκτακτον καὶ σεμνὴν τῆς ὁποίας ὠραιότητα τοσοῦτοι μνηστῆρες ἐδῆξαν διὰ τῶν δόντων τὸ ἔδαφος μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀπολεσθέντος νομιζομένου συζύγου, ἔρμαιον δεινῆς εἶτι καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀπεικονισμένη ἀμφιβολία τὸν λαῖνον ὑπερβαίνει· οὐδὲν τῆς ὑπὸ τῶν φλογῶν τοῦ πυρὸς φωτισομένης αἰθούσης καὶ ἰσχυρὰ κατανακρὺ τοῦ Ὀδυσσεῦς· ὁ δὲ πολυπαθὴς καὶ πολύμηχης ἦρωας ἐπακουσθῶν ἐφ' ὑψηλῆς κίνους ἔχει προσελθωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ ἐλέμμα ἀναμένον πρῶτον τὴν ἀναγνωρίσιν αὐτοῦ παρὰ τῆς προσφιλοῦς συζύγου. Ἀλλ' ἡ Πηγελοπῆ μένει σιωπηλὴ, ὡς ἡ ἀπολιθωθεῖσα Νιόβη, ὁ δὲ Τηλεμάχος, τὸ μῦθος ἀνδρωθῆν χαριτόβουρον τέκνον, ἐκεῖ παριστάμενος καὶ θλιπῶν τὴν μητέρα διαστάζουσα νὰ βρεθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐπαυκαμάχοντος πατρὸς καὶ συζύγου, ἐπιπλήττει φιλοστόργως αὐτὴν ὡς ἔχουσαν καὶ τοῦ λήθου σκληροτέρων καρδίαν. Τέλος ἡ Πηγελοπῆ λύει τὴν σιωπὴν καὶ ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν αὐτῆς καὶ τὸν θαυμασμὸν, εἶτι δὲ δουσιτοῦσα ἐπιλέγει — τὸν λόγον πρὸς τὸ προσελεῖς τέκνον ἀποτεινούσα — ὅτι ἐὰν τῇ ὄντι ἐκεῖνος εἶνε ὁ Ὀδυσσεύς, ὑπάρχουσι σήματα γνωστὰ εἰς τοὺς συζύγους μόνους, εἰ ὡν θ' ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν βεβαίως ἡ Πηγελοπῆ. Τὸ σύμπλεγμα τῆς ἐξόγους καὶ συγκινητικῆς ταύτης εἰκῆνος συμπληροῖ ἐν τῇ θάψει ἡ γράϊα Εὐρύκλεια, ὀηλοῦσα ἐν τῇ εὐγενεῖ προσδοτικῇ αὐτῆς μορφῇ, καὶ διὰ χειρονομίας ἴσως, ἀκράτητον τὴν ἐκπλήξιν αὐτῆς διὰ τὴν δυσπιστίαν καὶ ἀμφιταλάντευσιν τῆς βασιλισσῆς. Ὁ πολύτλας Ὀδυσσεύς μειδιᾷ ἀκούων τοὺς λόγους τῆς πιστῆς συζύγου, ζητεῖ δὲ καθάραν καὶ νέαν ἐνδυμασίαν, τὴν ἐμμένον ἐν τῇ δουσιτοσί τῆς Πηγελοπῆς εἰς τὰ ῥυπῶντα αὐτὸν αἵματα ἀποδίδων. Ἡ οἰκονομὸς Εὐρυνόμη, λούσασα καὶ χρίσασα εἶτα δι' ἐλαίου τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐνέδουσαν αὐτὸν διὰ καινουργίας καὶ ἀπαστραπτόντος ἐκ τῆς λευκότητος γιγῆτος· ἡ δὲ προστάτις τοῦ ἦρωος βεῖ, ἡ ἀπαστραπτόντος ὀφθαλμοὺς ἔχουσα κόρη τοῦ Διός, ἡ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ἐπέγυσε ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς ἦρωος οὐράνιον κάλλος καὶ ἀπαρτήσαν χάριν. Ἀπαστραπτόντος ὁ οὕτως ὁ ἦρωας ὑπὸ τῶν ἐρικυδέων τῶν θεῶν δῶρον ὄσσοα κεν αὐ τοῖ δῶσιν,

ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο" κἀθηται ἔναντι τῆς συζύγου καὶ ἐπιπλήττει αὐτὴν διὰ τῶν σκληροτέρων καὶ τρυφερωτέρων ἄμα λόγων, οὓς ποτε χεῖλῃ συζύγου προέφραον. Ἀλλ' ἡ περίφρων καὶ συνετὴ Πηγελοπῆ, καίπερ ἀναγνωρίσασα αὐτὸν ἤδη ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μορφῆς τῶν, κρατεῖται εἰσέτι καὶ ζητεῖ ἐν τῇ ἐπιφυλακτικότητι αὐτῆς τὰ τελευταῖα πειστήρια περὶ τῆς ταυτότητός του· τὰ σήματα, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἶπεν. Ἰδοὺ δὲ εἰς τί συνίσταντο ταῦτα·

Ὁ Ὀδυσσεύς εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος τὸν νομφικὸν αὐτοῦ θάλαμον ὡς καὶ τὴν κλίνην ἐκ κορμῶ ἐλαίας, φορημένης εἰς τὴν ὀπισθίαν τοῦ οἴκου αὐτῆν μετὰ μεγάλης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, τέχνης, καὶ κατὰ τρόπον ἔλαος περιέρχον καὶ μυστηριώδη, ὡστε ἀδύνατον ἦν ἡ μετακίνησις αὐτῆς ἀλλοχόσῃ ὑπὸ θροστοῦ ἀνδρός. Τὴν νομφικὴν ταύτην κλίνην οὐδένος ἄλλου ὁ ὀφθαλμὸς εἶδεν ἐκτός τῶν συζύγων καὶ μᾶς γυναικός, τῆς Ἀκτορίδος. Θέλουσα ἡ Πηγελοπῆ ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν καὶ ἀποπειρωμένη τὸν συζύγου, διατάσσει ἐνώπιον τοῦ Ὀδυσσεῦς τὴν γράϊαν Εὐρύκλειαν νὰ ἐτοιμάσῃ αὐτῇ κλίνην ἐκτός τοῦ γνωστοῦ θαλάμου. Ὁ δὲ Ὀδυσσεύς δυσαναγασθῶν ἀνακαυχήσεται, ἐρωτῶν τίς ὁ μετακίνησας τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθεῖσαν νομφικὴν κλίνην, ἥς τινος τὴν περιγραφὴν καὶ τὸ ἱστορικὸν εἶδει ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ· ἀλλὰ μόλις τελειώνει τὸν λόγον, ἡ πιστὴ σύζυγος ἐκ τῶν σημάτων τούτων πάντα διαταγῶν καὶ ἀμφιβολίαν πλεόν ἀποβαλοῦσα, τρέχει μετὰ θαυμάσιον πρὸς τὸν προσφιλεῖ συζύγου, ῥίπεται εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ δίδει μετὰ εἰκαστικῆς ἀπουσίαν τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φίλημα. Καὶ πάλιν δὲ ὁ θεῖος ποιητὴς καὶ ἀνοπέριπλος καλλιτέχνης δίδωσιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐτῇ Ῥαψωδίᾳ εἰς τέσσαρας μόνον στίχοις ἑτέραν λαμπροτάτην εἰκόνα, τὸ τρυφερὸν σύμπλεγμα τῶν ἀναγνωρισθέντων συζύγων παριστάσας. Δὲν τολμῶμεν νὰ παραφράσωμεν τοὺς τέσσαρας τοῦτους στίχους· διὸ παραθέτομεν αὐτοὺς ἐν τῇ γνησίᾳ αὐτῶν πρωτοτυπίᾳ·

Ὡς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λυτοῦ γόνυα καὶ φίλον ἦτορ· σήματ' ἀναγνώσῃς τὰ οἱ ἐμαθεὶα πέφραδ' Ὀδυσσεύς· θαυμάσασα δ' ἔπειτ' ἴδ'ε δρᾶμεν, ἀφοῦ δὲ χεῖρας δειρῆ βάλλ' Ὀδυσσεύς, κἀρῆ δ' ἔκαστ' ἴδ'ε προσίδ'ε. (Ὀδυσσεύς ψ. 205-208.)

Ἀφίνοντας τοὺς εὐτυχεῖς πλεόν συζύγους νὰ ἀνακονίσωσιν ἀλλήλοισι τὰς τοῦ πολυχρονίου αὐτῶν χωρισμοῦ πικρίας καὶ εἰς τὴν θετικῆς καὶ γραφικῆς ταύτης θέσιν ν' ἀπορροφῶσιν τὴν ἀνέφραστον ἠδονὴν, ἣν ὁ ψυχολόγος ποιητὴς καὶ ἀκριθῆς γνώστης τῶν μυχαϊτάτων πόθων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας πρὸς τὴν ἠδονὴν ἐκείνην παραβάλλει, ἦν αἰσθάνεται ὁ ναυαγὸς μετὰ τὴν σωτηρίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπερικήσας τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης θέτει τὸν πόδα ἐπὶ τῆς παραλάας

ὡς δ' ἐτι ἀν ἀσπασίος γῆ νηχορμένους φανήη ὡς ἄρα τῇ ἀσπασίος ἐγὼ πόσις εἰσορώσῃ, δειρῆς δ' οὐπὼ πάμπαν ἀφίετο πῆγες λευκά. (Ἀΐδ'ου 233-240.)

ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν συγκινητικῶν καὶ ἀπαρμιλλῶν ἐν τῇ ἀπείρητῳ καὶ φυσικῇ αὐτῶν χάριτι δημῶδων ἡμῶν ἄσμάτων περὶ τοῦ παλινοστούτου συζύγου, ἅτινα ἐκ προσιμίων ἤδη ἐθεωρήσαμεν ὡς ἀπήχησιν τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν φαντασίας καὶ Μούσης.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΟΙ ΧΡΗΣΜΟΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 8.)

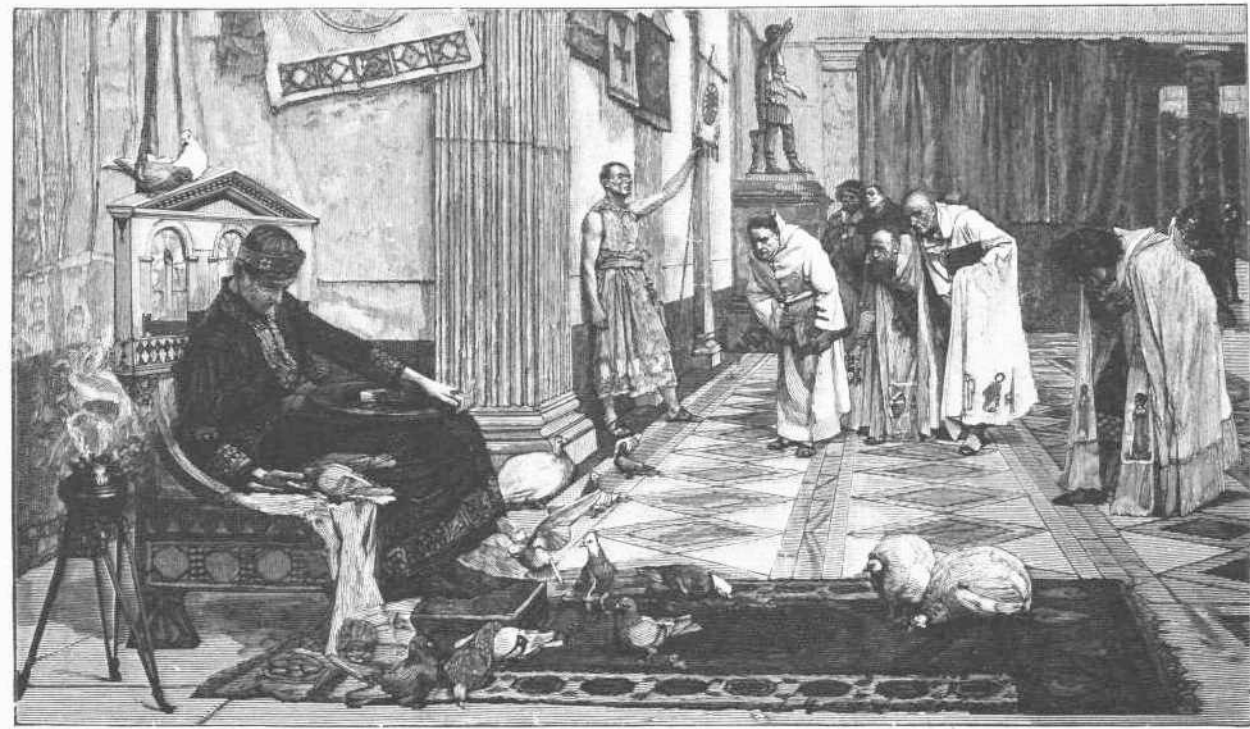
Ἡ παραθεσιμένη εἰκὼν παριστᾷ ἕνα τῶν συνήθων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ μαντεῖων, ἐν ᾗ προσήρχοντο πάσχουσαι γυναῖκες, ὅπως συμβουλευθῶσι τοὺς θεοὺς περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν. Τὰ μαντεῖα ταῦτα, διάφορα τῶν θρησκευτικῶν, τῶν ὄντων ἐπιπέταν ἱερέων εὐρισκομένων, διηθῶντο συνήθως ὑπὸ γυναικῶν, αἵτινες προσποιοῦμαι ἕκασταιν καὶ ἐμπνευσίν θείαν συννοεῦσιντο πρὸς τὴν ἰδίαν παραπετάσματα εὐρισκομένην θετήρα καὶ μετέδιδον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τὰς ἀλαυθᾶτους συνταγὰς καὶ συμβουλὰς πρὸς θεραπείαν αὐτῶν — ἐνωεῖται ἐπὶ πληρωμῇ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, καὶ ὡς τοῦτο συνέβαινε ἐν ἔλαος τοῖς μαντείοις, οἱ χρησμοὶ εἰδίδοντο σκεπτικῶν, ἀσαφῆς, διφορούμενοι· ἀλλ' ὁ προληπτικὸς λαὸς ἐνόμειν ὅτι φωτισταὶ ἀκούοντες καὶ προσήρχοντο εἰς τὰ μαντεῖα μὲ τὴν σπερᾶν παποιθῆσιν ὅτι βὰ ἀκούσῃ τὴν ἀλήθειαν. Τὴν εὐπιστίαν ταύτην τὸ ὄχλου ἐξεμεταλλίσθηον λίαν ἐπιτηδέως ἀγύρται, οἵτινες πολλάκις καὶ ἐθωροδοκοῦντο παρ' ἄλλων ἐπιτηδέωτων ἀγυρῶν, ὅπως χρησιμοδοτήσων κατὰ τὸ συμφέρον αὐτῶν.

Τὰ μαντεῖα παρέλαθον οἱ Ῥωμαῖοι παρὰ τῶν Ἑλλήνων, οὗτοι δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, παρ' οἷς γνωστοὸν ἦτο καὶ διάσημον τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἀμῶνος ἐν τῇ ὀάσει τοῦ Σιδᾶ. Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἱερῶν μαντεῖων ἦτο τὸ τοῦ Διὸς ἐν Δωδωνῇ, ἐνθα οἱ χρησμοὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ ἱερᾶς δρυὸς, ἐν τῇ θωρήθῃ, ἣν ἔχουσι δὲ ἡ πασιθῆσι, ἣν ἔχουσι εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῆς θεότητος, ἄς περιμένον· νὰ λάβωσι διὰ τῆς παρὰ τὸ παραπέτασμα ἰσταμένης γυναικός, ἥτις ἐρωτᾷ τὴν κεκορμένην θεότητα. Ἡ ἐκφραστικὴ αὕτη εἰκὼν εἶναι ἔργον Ἀγγλοῦ ζωγράφου τοῦ J. W. Waterhouse, ὅστις κέκτεται πολλὴν φέμην καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ εἰκόνας μεγάλας ἐλάουσι τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐν ταῖς διαφόροις ἐκθέσεσιν.

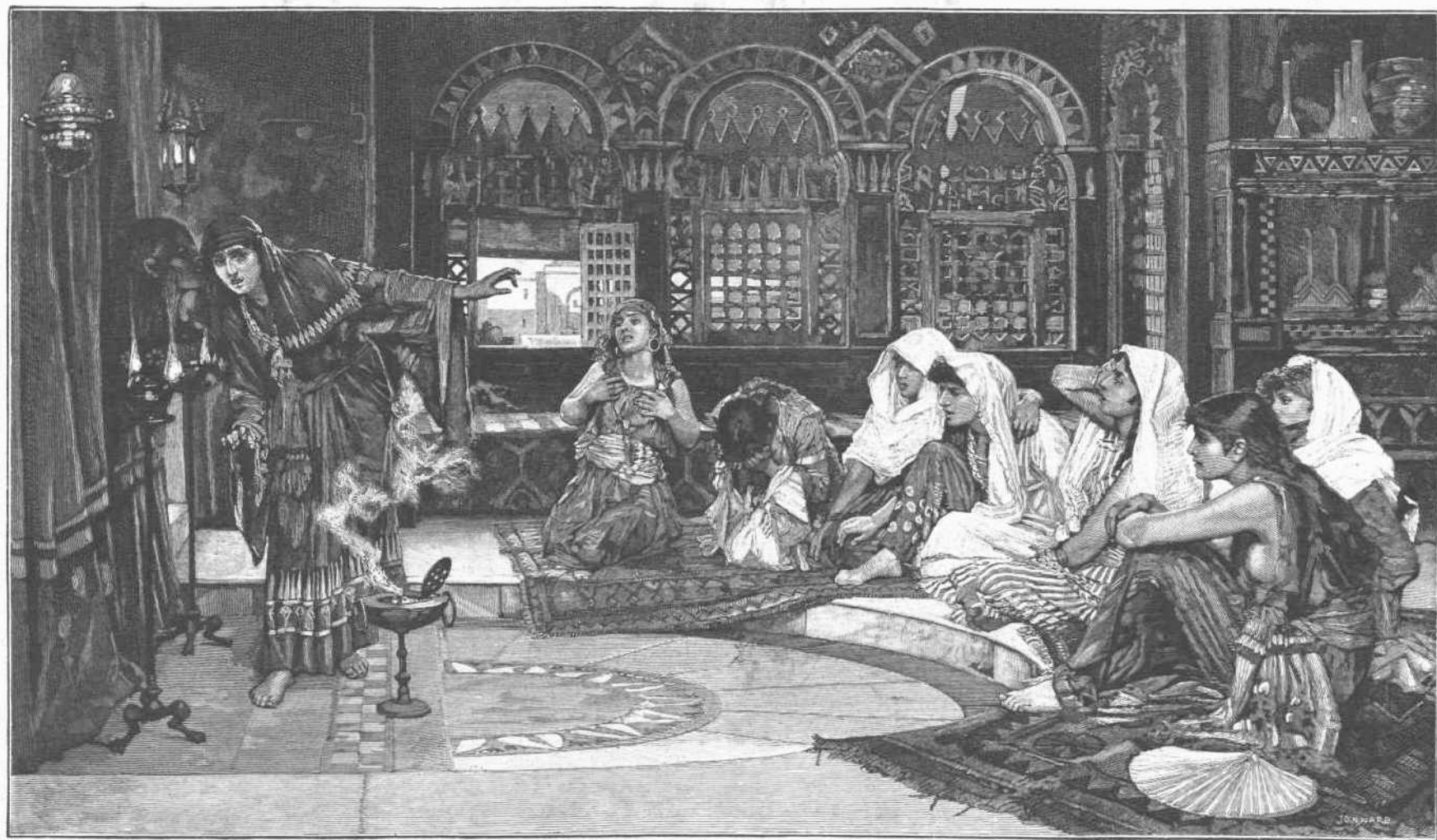
Ἐν τῇ εἰκόνι ἡμῶν παριστάται μία τοιαυτὴ σκηνή. Περὶ τὴν αἰθουσαν κἀθηται γυναῖκες πάσχουσαι, ἐλλθούσαι νὰ συμβουλευθῶσι τὸν χρησμοῦν ἐν τῇ προσώπῳ αὐτῶν εἶναι ἀπεικονισμένη ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἀθυμία καὶ ὁ φόβος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πασιθῆσι, ἣν ἔχουσι εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῆς θεότητος, ἄς περιμένον· νὰ λάβωσι διὰ τῆς παρὰ τὸ παραπέτασμα ἰσταμένης γυναικός, ἥτις ἐρωτᾷ τὴν κεκορμένην θεότητα. Ἡ ἐκφραστικὴ αὕτη εἰκὼν εἶναι ἔργον Ἀγγλοῦ ζωγράφου τοῦ J. W. Waterhouse, ὅστις κέκτεται πολλὴν φέμην καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ εἰκόνας μεγάλας ἐλάουσι τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐν ταῖς διαφόροις ἐκθέσεσιν.

Ἐν τῇ εἰκόνι ἡμῶν παριστάται μία τοιαυτὴ σκηνή. Περὶ τὴν αἰθουσαν κἀθηται γυναῖκες πάσχουσαι, ἐλλθούσαι νὰ συμβουλευθῶσι τὸν χρησμοῦν ἐν τῇ προσώπῳ αὐτῶν εἶναι ἀπεικονισμένη ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἀθυμία καὶ ὁ φόβος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πασιθῆσι, ἣν ἔχουσι εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῆς θεότητος, ἄς περιμένον· νὰ λάβωσι διὰ τῆς παρὰ τὸ παραπέτασμα ἰσταμένης γυναικός, ἥτις ἐρωτᾷ τὴν κεκορμένην θεότητα. Ἡ ἐκφραστικὴ αὕτη εἰκὼν εἶναι ἔργον Ἀγγλοῦ ζωγράφου τοῦ J. W. Waterhouse, ὅστις κέκτεται πολλὴν φέμην καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ εἰκόνας μεγάλας ἐλάουσι τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐν ταῖς διαφόροις ἐκθέσεσιν.

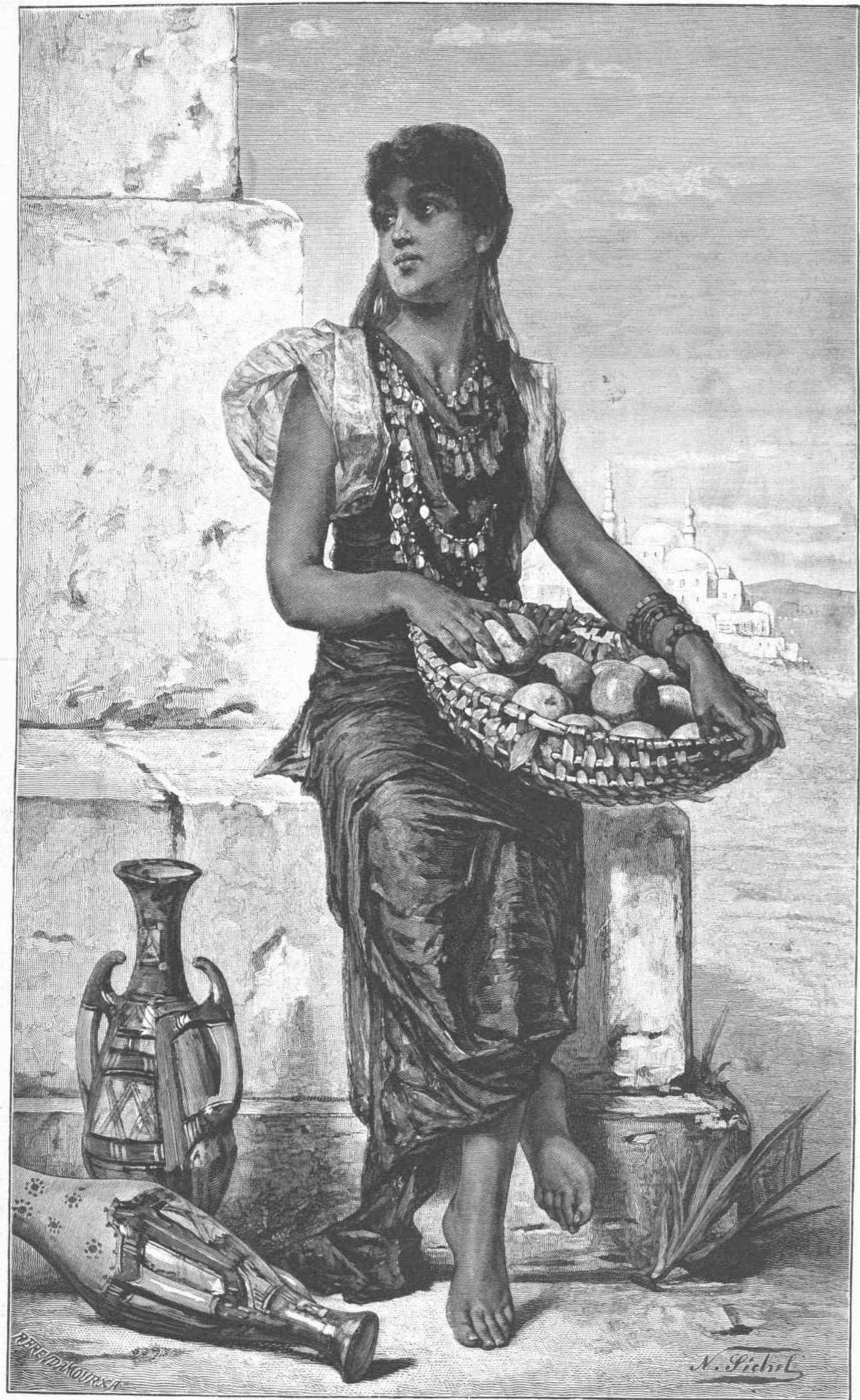
Ἐν τῇ εἰκόνι ἡμῶν παριστάται μία τοιαυτὴ σκηνή. Περὶ τὴν αἰθουσαν κἀθηται γυναῖκες πάσχουσαι, ἐλλθούσαι νὰ συμβουλευθῶσι τὸν χρησμοῦν ἐν τῇ προσώπῳ αὐτῶν εἶναι ἀπεικονισμένη ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἀθυμία καὶ ὁ φόβος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πασιθῆσι, ἣν ἔχουσι ε

ΜΙΑ ΑΚΡΟΑΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΟΝΩΡΙΩΙ.

ΟΙ ΧΡΗΣΜΟΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

ΝΟΥΒΙΑ ΟΠΩΡΟΠΩΛΙΣ.

ΜΙΑ ΑΚΡΟΑΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΟΝΩΡΙΩΙ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 8.)

ΚΑΚΟΝ είναι ο άνθρωπος εστερημένος πνεύματος, ο αδρανής και αφιλότιμος... ΜΙΑ ΑΚΡΟΑΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΟΝΩΡΙΩΙ. (Μετά εικόνας, βρα σελ. 8.)

ΝΟΥΒΙΑ ΟΠΩΡΟΠΩΛΙΣ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 9.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΕΣ σήμερον εικόνα λίαν επιτοχή και καλλιτεχνικήν νέας οπωροπώ- ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΕΣ σήμερον εικόνα λίαν επιτοχή και καλλιτεχνικήν νέας οπωροπώ-

ρόης και της Αθουσίας. Από του έκτου ήδη αι- ώνος εισέδυσεν ο χριστιανισμός παρά τοις Νου- βίοις, και το κράτος αυτών κατέστη ισχυρόν και ανθηρόν.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΛΑΒΡΟΥ.

Διήγημα Βίκτωρος Κατουάλη.

Μετάφρασις Δ. Ι. Καραγιαννάκη.

(Συνέχεια.)

ΜΕΓΑ ακριβώς περί τα τέλη του έτους 1798, οτε οι Γάλλοι εισήλθον εις την Νεάπολιν. Ο Φρά Διαβόλος ειχεν υπο- μασθή ταγματάρχησ όλίγη πρότερον και μετά την κατά την αρχιερατικήν περιφέρειαν έναντιον των Γάλλων μάχη, ης μετέσχηεν, επανελθών εις το βασίλειον συγχάν έπεισε τάς κατά τών δημοκρατικών εκστρατείας, πολλάκις και μέχρι τών ταχών της πρωτεύουσας.

Εν άλλη εποχή και υπό άλλας περιστάσεις τοιαύται προτάσεις του ταγματάρχου ληστού θα άπωθούντο και υπό της Αύλης. Τότε όμως οι καιροί ήταν άναγνώριον των Βουρβόνων και οι άπαθοί των άναγνώριζον εν τή Φρά Διαβόλη βραχίονα ισχυρόν, ικανόν να επιδοθήσθαι τώ έργον της παλινορθώσεως, όσάκις θά εύρισκεν εκάστό άτομικόν συμφέρον. Διά τούτο όταν ο Σπετάλης έξεδήλωσε τάς επιθυμίας του Φρά Διαβόλου προς τώ ύπουργείον, κατ' αρχάς έμεινε σιωπηλός εν άμηχανία, κατέληξεν όμως δηλώσαν ότι ίνα μη άπολείη σύμπραξιν τοσοούτ' ισχυράν δέν ήδύνατο ή να τόν ύποστηρίξη εις τούτο αύτό τό σχέδιον.

Εάν κατ' αρχάς έξεπλάγη, μάθων ότι ο αδελφός μου ειχεν εγκαταλείψει τόν γέροντα πατέρα ίνα εκτιθέμενος εις προφανείς κινδύνους δράμη εις βοήθειαν μοναρχίας, άναξίας όλως τοιοούτου ήρωϊσμού, κατόπιν όμως θαυμάζων τώ θάρρος αύτου θαυμάστην ήθελώνην επί τή θανάτ' αύτ' ή θραχύν χρόνον και τόν θεώρουν πάντοτε αίτιον της δυστυχίας μου. Άλλ' ό πάσαν πληγήν θεραπεύουν χρόνος και ή σκέψις ότι, επί τέλους, αυτός ήτο ακουσίως τών θειών μου αίτιος με έπεισαν να τόν συγχωρήσω, και τόν ειχον συγχωρήσει από καρδίας. Προετιθέμην μάλιστα, άν ποτε ή κατάστασις μου έβαλ- τούτο, ν' άποσυρθώ εις την πατρίδα και να συνδιαλαλώ ού μόνον μετ' αύτου αλλά και μετ' αύτου πατρός μου, τάς άδικίας του όποιου ειχον πρό πολλού λημονήσει. Επομένως όμολογώ εν πάση ειλικρινεία, ότι ο άπρόοπτος έκείνος θάνατος, όστις θά έλύπησε τώσφ τόν πατέρα μου, με άνήρπασεν αίφνης από τού ποιητικού κόσμου, εν ή ώρα τότε έζων, ίνα με ρίψη άπο- τώμως εις την θραυθυμία. Ηθελώνην άπαξ έτι τώ μέγα έκείνω κενόν της καρδίας, όπερ ήσθαι- νόμην επί τωσάτα έτη, μέχρι της ήμέρας καθ' ήν εγνωρίσα την Άγγελικήν, και έπειθήην δυστυχώς, ότι ή ευτυχία δέν ήτο άνθος τού κόσμου τούτου.

Εν τή μόνη της κομπολόιως φαρμακείω, ένθα συνήρχοντο καθ' έσπέραν οι προσέδροντες, ό ιατρός, δύο δικηγόροι, ο συμβολαιογράφος, ο άρχιερέας, μόνον περί τού συμβεβηέντος έκείνου έγένετο λόγος, τού θυβίζοντος εις βαθύ πένθος μίαν τών πρώτων τού βασιλείου οικογενειών. Παρι έμοι, φυσική τή λόγω, ούδεις άκόμη έσκέπ- τετο, διότι ούδεις ήγίνωσκε πού εύρισκόμην. Ητο γνωστόν μόνον, ότι από της Κοζέττας εί- χον έλθει εν σπουδή δύο έξάδελφοι τού πατρός μου και ότι εν τή μεγάρω έγένετο συζήτησις περί της διαδοχής.

μην αίσθημα αιδούς· μοί εφείνετο ότι ο τρόπος, καθ' ὃν εισηργόμην, ἦτο πολύ διάφορος τοῦ πραγματικοῦ. Τὸ νὰ φερίω τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης μου εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ μου, μοί εφείνετο επαχθές· μωρία σκέψεις μοί ἐπέληθον εἰς τὸν νοῦν. Ἀνεκάλουν εἰς τὴν μνήμην τὸν Γουλιέλμον, ἐνθουσιάζον πῶσον ἡγαπώμεθα, καὶ ὅτι πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν μονὴν εἶχε δευξίῃ πολὺ πρὸς με εὐμενής. Τὸν ἐφανταζόμην ἀκόμη ὅπως τὸν εἶδον τελευταίον, ὠραῖον τὴν ὄψιν, εὐσωμον, μὲ τὴν βοαστροχώδη ξανθὴν κόμην· τὸν ἔβλεπον περιεργόμενον ἔφιππον τὰς ὁδοὺς μετὰ τὸν ἐρυθρὸν αὐτοῦ γιτώνα, μετὰ τὰ μεγάλα ὑποδήματα καὶ τὸν περσιτὸν πῖλον· τὸν ἔβλεπον χαριεντιζόμενον πρὸς ἐμὲ ἐν τῷ ἐν Τριγκιάνφ κτήματί μας κατὰ τὸν τραγητόν, ὅταν χορεύωσιν εἰς τὰ ἀλώνια καὶ εὐθυμοῦσιν αἱ εὐειδέεις ἀγρότιδες, ἀναπαύμεναι ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. Δυστυχῆ Γουλιέλμε, καὶ νὰ μὴ τὸν ἴδω πλέον!

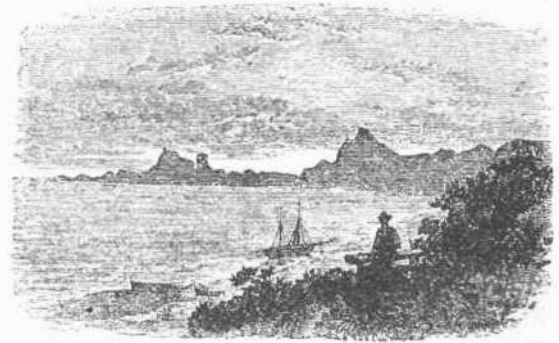
Εἰσήλθον εἰς τὸν πατρῶιον οἶκον συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως, καλοῦ κληρικοῦ, ὅστις ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν τοιογενεῖάν μου μοί συνεχώρει εὐχαρίστως τὴν ἀπὸ τῆς μονῆς ἀπόδρασίν μου. Ἦλθεν εἰς συνάντησίν μου μετὰ πρόσωπον, ἐν ᾧ θαυμάσια ἀπεικονίζετο λύπη, γέρον βαλαμηπόλος τοῦ πατρός μου, ὅστις με εἶχε κρατήσει εἰς τὰς χεῖρας μόλις γεννηθέντα. Ἄμα μᾶς εἶδεν ἀνερχομένους τὴν εὐρείαν κλίμακα ἐπατάχυνε τὸ θῆμά του καὶ κλίνων ἔλαβε τὴν χεῖρά μου, ἵνα τὴν ἀσπασθῆ.

— Ἄ, κύριε κόμη! μοί εἶπεν· ἡ καρδιά μου μοί ἔλεγον ὅτι δὲν θηδέεστε ἀφῆσαι τὸν δυστυχῆ κύριον μαρκησίον... Ἄν ἐδλέπετε πῶς ἤλλαξαν... Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν οὔτε ὄμιλεῖ οὔτε τρώγει. Δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἐλυπέτο τόσο πολὺ!

Ἡ δυσθυμία τοῦ πιστοῦ ἐκείνου ὑπέρτερον τοῦ οἴκου μας προήργετο καὶ ἐξ ἄλλης αἰτίας, ἢν δὲν ἐγνώριζον. Ὁ κόμης Γουλιέλμος πρὸ ἐνός ἡδὴ ἔτους εἶχεν ἀρραβωνισθῆ μετὰ πλουσίας τινὸς κληρονόμου, τῆς μαρκησίας τοῦ Βάστου. Οἱ γάμοι ἔμελλον μετ' οὐ πολὺ νὰ τελεσθῶσι, καὶ ἐν τῷ πατρικῷ μεγάρῳ εἶχον γείνει αἱ δέουσαι προπαρασκευαί, ὅπως ἐπαξίως ὑποδεχθῶσι τὴν νύμφην. Ὁ πατὴρ μου οὐδεμίαν ἐφείσθη δαπάνην, ὅπως ὁ οἶκος καλλωπισθῆ ὅσον οἷόν τε μεγαλοπρεπέστερον καὶ κομψότερον. Ὡς ἐκ τούτου ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ μου καθίστατο ἔτι λυπηρότερος καὶ εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τοὺς τῆς οἰκίας.

Ὁ ἀρχιερεὺς εἰσήλθε πρῶτος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός μου, ἐγὼ δὲ περιέμενον ἐν τινὶ προθαλάμῳ, ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ, ἔνθα κατὰ σύμπτωσιν εἶχον γεννηθῆ καὶ εἶχεν ἀποθάνει ἡ μήτηρ μου. Ἐτραμον ἔβλε ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ εὐρεθῶ ἐνώπιον τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΟΙΚΙΑ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΜΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἕρα σελ. 13.)

Οἱ Ἀμερικανοί, ἄνθρωποι πρακτικοὶ εἰς ἅκρον, εὖρον τὴν μέθοδον νὰ μετακομίζωσιν ὁσάκις παρίσταται ἀνάγκη οἰκίας ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην θέσιν, ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ὁδὸν ἢ εἰς πλατεῖαν. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο συμβαίνει μόνον εἰς πόλεις καὶ κομποπόλεις μηκέτι βυθισμένας καὶ τακτοποιημένας, διότι ἐν ταῖς μεγάλας πόλεις τὰ οἰκόπεδα ἔχουσι τοὺς ἰδιοκτήτας των, οἵτινες θεθαίως δὲν ἐπιτρέπουσιν ὁ γείτον νὰ μετακομίσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν οἰκίαν του κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἢ κατὰ τὸ συμφέρον του. Τὸ μετακομίσιμον ὅμως τῶν οἰκιῶν εἶναι πρακτικώτατον διὰ τοὺς εἰς τόλους ἀγρότους ἔτι καὶ ἀκατοικητούς μεταφερομένους. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει γίνεται χρῆσις τοῦ αἰθροδρομοῦ ἢ ἀμαξῶν. Ἡ ἡμέτερα μικρὰ εἰκὼν παριστᾷ τοιαύτην οἰκίαν, μετακομιζομένην ἀπὸ τῆς πόλεως Χικάγω ἐν Ἀμερικῇ πρὸς τὴν ἐπαρχίαν Δακοτᾶ, ὅπως στηθῆ ἐν μέσῳ ἔρημου πεδιάδος καὶ χρησιμεύσῃ ὡς κατοικία τῶν ἐκεῖ γαιοκτημόνων. Ἐν Χικάγῳ μέγαλη γίνεται ἐξόδουσι τοιούτων ἐλαφρῶν οἰκιῶν, κατασκευασμένων ἐκ ὕλων, ἀλλὰ περιεχοσῶν πάντα τὰ χρεώδη εἰς μίαν οἰκογένειαν. Συνέθη πολλάκις νὰ ἀναφωσῶν ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου πλησίον αἰθροδρομικοῦ τινος σταθμοῦ πόλεις ὀλόκληροι συγχέμεναι ἐκ τοιούτων μετακομίσιμων οἰκιῶν. Ἐνίοτε ὅταν κρησθῶσι εὐλόγον νὰ ἐγκαταλειφθῆ πάλιν ἡ θέσις, αἱ πόλεις ἐκεῖναι αἱ πρόχειροι ἐξαλείφονται εὐθὺς ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, μεταφερόμεναι εἰς ἄλλην θέσιν πρόσφορον πρὸς τὰς ἀνάγκας ἢ τὰ ἔργα τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν.

ΠΟΡΘΕΜΙΟΝ ΕΝΑΕΡΙΟΝ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἕρα σελ. 13.)

Ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ καὶ ἐν τῇ νοτιῇ Ἀμερικῇ, εἰς μέρη ἔνθα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας δὲν εἶναι εἰσέτι ἀρκούντως ἀνεπτυγμένα καὶ πολλάκις ἡ διάσβασις ποταμοῦ, ἐλαλείπει γεφυρῶν ἢ ἀτμοπλοίων, καθίσταται ζήτημα σπουδαῖον, οἱ ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζόμενοι μηχανικοὶ ἐπένοησαν νέον εἶδος ἐναερίου πορθμείου, ἀπλοῦ καὶ ὀλιγοδαπάνου. Τὸ πορθμῆιον τοῦτο, ὅπερ παριστᾷ ἡ ἡμέτερα εἰκὼν, σύγκειται ἐκ καλάθου, δυναμένου νὰ περιλάβῃ πέντε ἢ ἕξ ἄτομα. Ὁ κάλαθος οὗτος στερεωμένως προσηκόντως κινεῖται ἐναερίως ἐπὶ δύο αἰθρῶν σφραγισμένων τῷ μεσοῖον σφύρα ἐλκυόμενον ὑπὸ ἀτμοκινήτου μηχανῆς δίδει τὴν διεύθυνσιν. Οἱ ἐπὶ τῶν δύο ὀρθῶν σταθμοῖν, ἐν οἷς ἐπιβαίνουσιν οἱ ἐπιβάται τοῦ καλάθου, εἶναι ἐξυλινὸι καὶ ὅπως προχείρως κατασκευασμένοι. Ἐπὶ συγκοινωνίας οὐχὶ πολλὴ ζωηρὰς τὸ πορθμῆιον τοῦτο εἶναι καὶ πρακτικὸν πολὺ καὶ χρήσιμον, ἀλλ' ἔνθα ἡ μεταφορά τῶν ἀνθρώπων δέον νὰ ἐκτελεθῆται ταχέως, τὸ σύστημα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ, καὶ καταλληλότερα εἶναι τὰ συνήθη πορθμεία διὰ λέμων ἢ σχεδιῶν.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ.

ὑπὸ ALPHONSE DAUDET.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Π. Ι.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΠΕΡΙ πάντων εἶχον σκεψθῆ, πάντα τὰ μέρη εἶχον λάθει. Δὲν ἤθελον σύζυγον Παρισινός... Δὲν ἤθελον σύζυγον πλουσίαν, ἥτις θὰ εἶχεν ἀπατήσεις ὑπερόργους.

Ἐροθούμην ὡσαύτως τὰς πολλὰς συγγενικάς σχέσεις, τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο συγγενικὸν δίκτυον, ὅπερ περιβάλλει τὸ θῆμα τῆς ἀγάπης του, τὸ καταβάλλει, τὸ καταπνίγει.

Ἡ σύζυγός μου ἦτο ὅποιον πάντοτε τὸ ὄνειρόν μου μοί ἐπαρουσίαζεν. Ἐλεγον κατ' ἐμαυτόν· "Θέλω, ἡ σύζυγός μου τὰ πάντα νὰ ὀφείλῃ εἰς ἐμὲ." Ὅποια χαρὰ νὰ μορφώσω τὸ παιδικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα, νὰ πληρώσω τὴν ἀγνήν ἐκείνην ψυχὴν διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου, διὰ τῶν ἐπιδόμων μου, νὰ ἐμφυσήσω ζωὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα!

Καὶ πράγματι μοί εφείνετο ἄγαλμα μετὰ τοὺς μεγάλους, σοβαροὺς, ἡρότους ὀφθαλμούς, μετὰ τὰ κανονικά, εὐρυθμῆ, ἑλληνικά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τῆς, ὧν ἡ τραχύτης ἐμετριάζετο διὰ τῆς θερμότητος τῶν παρειῶν, διὰ τῆς σκιάς τῆς ὕψηλῆς αὐτῆς κόμης.

Προσέβατε εἰς τοῦτο προφορὰν ἐλαφρῶς ἐπαρχιακῆν, ἥτις μοί ἀνεκάλεε εἰς τὴν μνήμην τοὺς παιδικούς μου χρόνους, καὶ ἦτο ὡς ἡγῶ ψυχικῆς εἰρήνης μακρόθεν ἐρχομένη ἐκ λησμονηθείσης σχεδόν, ἀπωλεσθείσης γωνίας τῆς γῆς — Καὶ ἦδη νὰ ἀναγκάζωμαι νὰ ὀμολογήσω ἐμαυτῷ, ὅτι ἡ προφορὰ αὕτη ἡ ἐπαρχιακὴ μοί εἶναι ἀφόρητος!

Τότε ἀκόμη ἐπίστευον, ἡγάπων, ἤμην εὐτυχής, καὶ εἶχον τὴν ἐλπίδα νὰ καταστῶ ἔτι εὐτυχέστερος. Πλήρης ζήλου, εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον μου ἐπεχείρησα νέον ἔργον ποιητικόν, καὶ τὸ ἔσπερας ἀνεγίνωσκον αὐτῇ τοὺς στίχους τῆς ἡμέρας.

Ἦθελον νὰ τὴν ἐξοικειώσω ἐντελῶς πρὸς τὴν ὑπαρξίν μου. Κατ' ἀρχὰς ἔλεγον· "Εἶναι ὠραῖοι οἱ στίχοι!" Καὶ ἐγὼ τῇ ἡμῶν εὐγνώμονι διὰ τὴν εὐμενῆ ταύτην κρίσιν, ἐλπίζων ὅτι προῖόντος τοῦ χρόνου ἤθελεν ἐννοήσει καλλίτερον τὸν ἀποτελοῦντα τὸν βίον μου σκοπὸν.

Ἡ δυστυχῆ! Πόσον τὴν ἐστενοχώρησα! Ἄφ' οὗ τῇ ἀνεγίνωσκον τοὺς στίχους μου, τῇ εἶδιον τὰς ἀναγκαίας διασαφίσεις, καὶ περιέμενον τὴν κρίσιν τῆς, ἐννοεῖται μόνον ἐπὶ τῶν εὐκολωτέρων περικοπῶν. Οὕτω θαυμηθὸν διανοούμην νὰ καταστήρω αὐτὴν ἀληθῆ γυναῖκα ποιητοῦ...

Πλὴν φεῦ! Δὲν με ἐνόει· πρὸς τί αἱ προσάθειαι μου νὰ τῇ φανερώσω τὰ λαμπρότερα, τὰ χαριέστερα, καὶ ὑψηλότερα χωρὶα τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν, ἀφ' οὗ οἱ χροσοὶ στίχοι τῶν αἰδῶν τοῦ ἔρωτος οὐδὲ τὴν συνεκίνουσι;

Ἡμέραν τινὰ, καλῶς δὲ ἐνθουσιάζων, ἀνεγινώσκον τὸ ποίημα "Ἡ νύξ τοῦ Ὀκτωβρίου". Μετὰ δέκα ἡμέρας, ζητοῦσα παρ' ἐμοῦ τί σοβαρώτερον. Ἐδοκίμασα νὰ τῇ παραστήσω ὅτι οὐδὲν σοβαρώτερον τῆς ποιήσεως, τῆς ἀποτελοῦσης τὴν ὑψίστην τοῦ βίου οὐσίαν· ὅτι ἡ ποίησις αὕτη ἐπικαθῆται αὐτοῦ ὡς τρέμουσα λυχνία, πρὸς ἣν ὑψοῦνται αἱ λέξεις, αἱ ἰδέαι, ὅπως ἐν τῇ φλογὶ αὐτῆς καθαρισθῶσι καὶ ἐξαγινωθῶσιν.

Τὰ ὠραῖά τῆς χεῖλῃ συνεστάλησαν εἰς περφορητικὸν μειδίωμα· τὸ βλέμμα τῆς ἐξέφρασεν

οἶκτον, ὡς νὰ ὀμίλει πρὸς αὐτὴν παιδίον ἢ παράφρων.

Ὅλην μου τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, ὅλην μου τὴν εὐχλωμίαν κατηνάλωσα εἰς μάτην· οὐδὲν ἴσχυσε παρ' αὐτῆ. Μοί ἀντέταττεν ἐκαστοτὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα, τὸ αἰώνιον ὅπλον ἐτηρῶν καὶ περιορισμένων ἀνθρώπων.

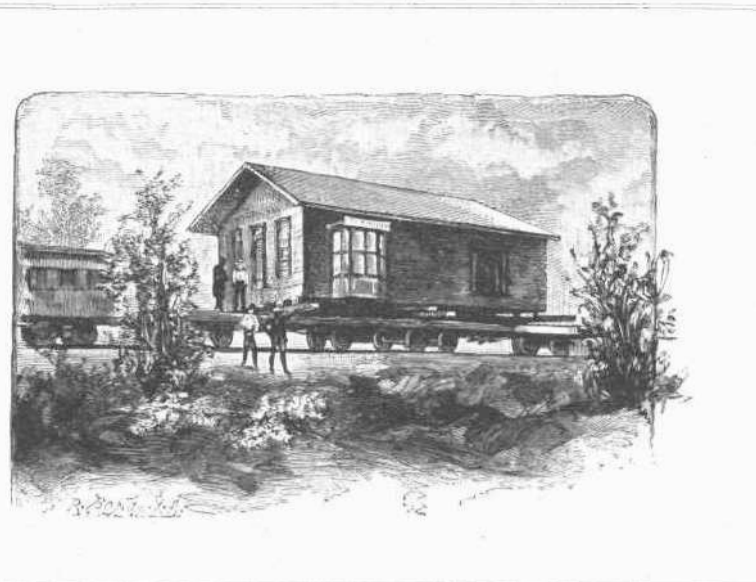
Ἄλλ' οὐχὶ μόνον ἡ ποίησις τῇ ἦτο ἀφόρητος. Πρὸ τοῦ γάμου ἡμῶν ἐνόμιζον ὅτι εἶχε κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν· εφείνετο δὲ ἐνδοῖν ὅτι ἐπαίσειν, ἀλλὰ φεῦ! δὲν ἦτο ἡ ἐκτέλεσις ὅλων μηχανικῆ. Εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον μας ἔκλεισε τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ παρήγγησε τὴν μουσικὴν.

Νέα γονή, ἥτις τὰ πάντα ἀρίστη, εἶς ὅσα ὡς κόρη τῷ χαριστικῷ! Ὑπάρχει τι λυπηρότερον ἐν τῷ κόσμῳ;... Μετὰ οὗ πρόκειται νὰ σαγηρευθῆ ἄνθρωπος, βλάβει καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανεῖας ἐπιπλέουσα προτερήματά τινα, βλάβει μειδίωμα ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν εὐρησθησῶν — βλάβει, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπιπλάστον τινα συμπεριφορὰν — ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὰ πάντα μεταβάλλονται. Παρ' αὐτῇ ἡ μεταβολὴ αὕτη ἦλθεν ἀκαριαίως. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον, ὅτι θὰ ἤδυνάμην θαυμηθὸν νὰ τῇ παράσχω τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκείνην κλίσιν, τὴν ἀγάπην ἐκείνην πρὸς πᾶν τὸ ὠραῖον, ἥτις τόσο εὐκόλως ἀναπτύσσεται ἐν τῇ θαυμασίᾳ πόλει τῶν Παρισίων...

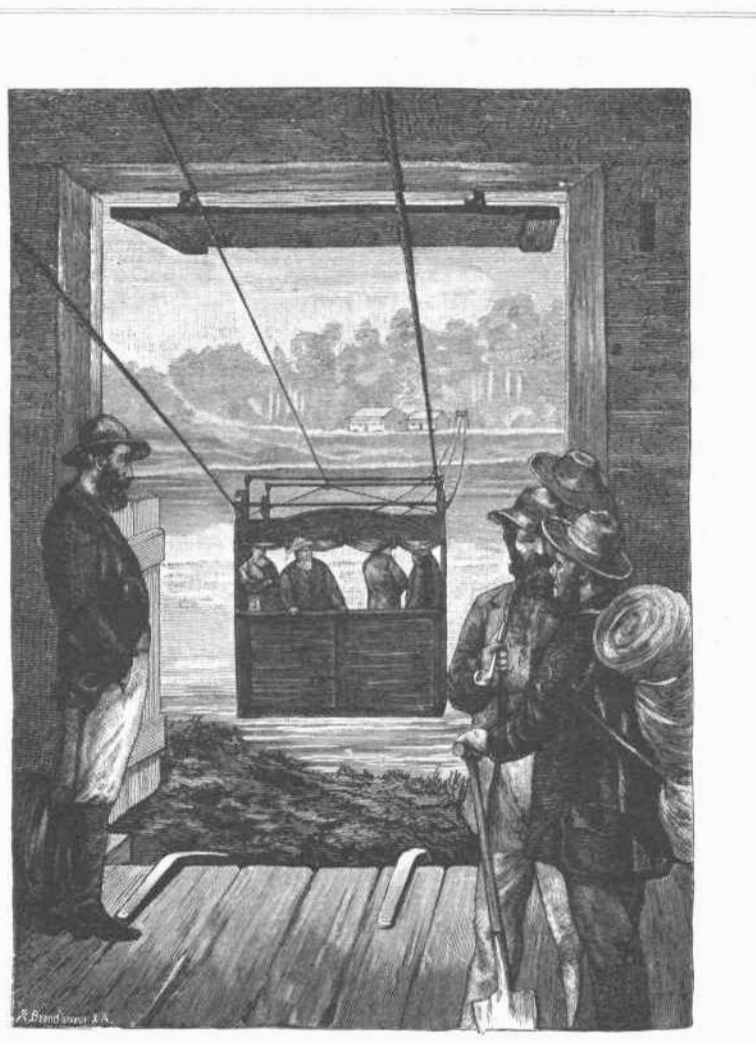
Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃς μετὰ τὴν γυναῖκα, ἥτις δὲν θέλει νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ βιβλίον, ἥτις δὲν θέλει νὰ ἴδῃ εἰκόνα, ἥτις ἐν τέλει πρὸς πάντα ἀδιαφορεῖ; Ἐνόησα ἐπὶ τέλους ὅτι ὠφέλιον νὰ περιορισθῶ νὰ ἔχω πλησίον μου γυναῖκα ἐνεργητικῆν, οἰκονόμον, καλὴν οἰκοδέσποιαν, ἀλλὰ πλέον οὐ. Θὰ παρηγορούμην, διότι πολλοὶ τῶν ποιητῶν τοιαῦτα ἔπαθον καὶ πάσχουσιν· ἀλλ' ἡ ταπεινὴ αὕτη θέσις δὲν ἤρκει εἰς τὴν σύζυγόν μου.

Κατ' ὀλίγον, μετὰ τὸν δολιχότατον, ἐν κρυπτῷ καὶ παραθύστῳ, κατάρθωσε ν' ἀποδιώξῃ ὄλους τοὺς φίλους μου. Βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡμεῖς ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς δὲν συνεστελλόμεθα, ἀλλ' ὠμιλοῦμεν, ὡς καὶ ἄλλοτε· αὕτη δὲ ἀκούουσα τὰ παράδοξα ἀξιώματα, δι' ὧν ἡμιφιένοντο ἡ ἰδέα, ὅπως κάλλιον διασαφισθῆ, οὐδὲ εἶχε συναίσθησιν τῆς φαντασίας, ἥτις ἐγένεα τὴν ἰδέαν, οὐδὲ διεκρίνει αὐτὴν ἀπὸ τῆς εἰρωνείας. Ἄφ' ἐναντίας τὰ πάντα τὴν ἐξηγέθει, τὰ πάντα τὴν ἐτάρατον. Ἐκείνη ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσας, ἤκουε αἰσιπηλῶς καὶ ἐν ἄκρῳ μουσικότητι συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀποπέμψῃ πάντας ἐκείνους, ὧν οἱ λόγοι τοσοῦτον θαθεῶς τὴν προσέβαλλον. Μετὰ τὴν εὐγενῆ ὑποδοχὴν ἐκαστος ἐνόει ὅτι ἡ θύρα τῆς αἰθούσας δὲν τῷ ἦτο ἐντελῶς ἀνοικτῆ, καὶ ὅτι καιρὸς ἦτο ν' ἀπέλθῃ.

Ἀπαλλαγείσα τῶν φίλων μου, ἀντικατέστη-

ΟΙΚΙΑ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΜΟΣ.

ΕΝΑΕΡΙΟΝ ΠΟΡΘΜΕΙΟΝ.

σεν αὐτοὺς δι' ἰδικῶν τῆς φίλων. Θαυμηθὸν ἡσθάνθη ἐμαυτὸν πολιωρημένον ὑπὸ στίφους ἀνθρώπων ἀνοήτων καὶ πληκτικῶν, οἵτινες οὐδὲν εἶχον αἰσθημὰ περὶ τέχνης, οἵτινες περιεφρόνου τὴν ποίησιν, διότι αὕτη "οὐδὲν παρείχε κέρδος". Ἐπὶ σκοπῷ ἀνεφέροντο ἐπὶ παρουσίᾳ μου τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων τῆς ἡμέρας, τῶν κατασκευαστῶν βιβλίων, τῶν κατὰ δωδεκάδας δημοσιευόντων δράματα καὶ μυθιστορήματα. "Αὐτὸς ἡ ἐκείνους κερδίζει πολλὰ χρήματα!" ἔλεγον οἱ ελακώδεις ἐκείνοι ἄνθρωποι. Κερδίζει ἐν χρήματι! Ἴδου ἡ μαγικὴ λέξις, δι' ὧν δωροδοκοῦνται τὰ ἐξαμβλώματα ταῦτα τῆς κοινωνίας. Πρὸς μεγάλην μου λύπην πρέπει νὰ ὀμολογήσω

ὅτι καὶ ἡ σύζυγός μου οὕτως ἐκαπέτετο. Ἐν τῇ ἀθλίᾳ ταύτῃ συναναστροφῇ αἱ ἐπαρχιακαὶ αὐτῆς βλάβειαι, αἱ περιορισμέναι στενοκέφαλοι αὐτῆς ἰδέαι συνεποικνύθησαν εἰς ἀπίστευτον φιλαργυρίαν. Δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα! Νομίζω ὅτι μετὰ τοιοῦτον εἰσόδημα δύναται τις νὰ ζῇ ἀμέριμνος περὶ τῆς αὔριον. Ἄλλ' αὕτη δὲν ἐσκεπτετο οὕτως· αὕτη ἀδιακόπως ἐμεμφιμοίρει καὶ ἐσυλλογίζετο περὶ οικονομίῶν, περὶ ἐπαφειοῦς τοποθετήσεως κεραιῶν κ. τ. τ.

Καὶ ὅσην περισσότερον μετὰ παρηγόνησι διὰ τῶν ἀνοήτων τούτων ὀμολογισμῶν, τόσο περισσότερον ἐγὼ ἔχον ὅσων πρὸς ἐργασίαν διάθεσιν. Ἐνίοτε ἤρχετο παρὰ τὴν τράπεζάν μου καὶ ἐφυλλολόγει εἰς τὸν νέον ἔργον μου. "Τοῦτο μόνον ἔγραψες;" μοί ἔλεγε καὶ ὑπελόγιζε τὰς ὥρας, καθ' ἃς μόνον τὰς ὀλίγας ἐκείνας γραμμὰς εἶχον γράψει. Ὡ! ἂν τὴν ἤκουον, τὸ ὠραῖόν μου ὄνομα ὡς ποιητὸς θὰ εὐρίσκειτο σήμερον πεπνημένον ἐν τῷ βορβόρῳ κοινῶν συγγραμμάτων...

Καὶ ὅταν συλλογίζομαι ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἐγὼ ἀφιέρωσα ὀλόκληρον τὴν καρδίαν μου, ὅλας μου τὰς προσπάθειαι καὶ τὰς ποιητικὰς ἐμπνεύσεις· ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἡ περιφρόνησις, ἣν πρὸς ἐμὲ αἰσθάνεται, διότι δὲν κερδίζω χρήματα, ἤρξατο ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ γάμου ἡμῶν ἡμέρας... αἰσχύνομαι ἐμαυτόν, καὶ αἰσχύνομαι καὶ δι' αὐτὴν!

Δὲν κερδίζω χρήματα! Αἱ λέξεις αὐταὶ τὰ πάντα ἐξηγοῦσι, καὶ τὴν ἐν τῷ βλέμματι αὐτῆς ἀπεικονιζομένην περιφρόνησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν αὐτῆς πρὸς πάσας τὰς προσοδοφόρους θαναυσότητας· αὐταὶ ἐξηγοῦσι καὶ τὸ ἀπονενομημένον διάδημα, ὅπερ ἐπεχείρησεν, ὅπως μοί εὖρηθῆσιν τινὰ ὑπαλλήλου ἐν τινὶ ὑπουργείῳ, ἀγνοῶ τίνι.

Βεθαίως ἐξανέστην κατὰ τοῦ διορισμοῦ τούτου. Ἦτο δυνατόν νὰ ὑποταχθῶ ἀνεῦ ἀντιστάσεως εἰς τὰς προσβολὰς τῆς ταύτας; Ἐπὶ ὥρας δύναται νὰ με καταχρήσῃ, διὰ τοῦ πετηγμένου μειδιάματός τῆς νὰ με μεταβάλλῃ εἰς πάγος· οὐδέποτε θὰ ἐνοήσῃ τὰς ἰδέας μου, οὐδέποτε θὰ ὀμολογήσῃ τὸ ὕψος τῆς φαντασίας μου...

Εἰς αὐτὸ περιήλθον ἡδὴ τὸ σημῆιον. Συζευγμένοι, καταδεδικασμένοι νὰ συζῶμεν, καίτοι εὐρισκόμενοι εἰς μιλίω ἀπ' ἀλλήλων ἀστάσιον βεβαρυμένοι τῆς πάλης, μὴ δυνάμενοι οὐδὲ θῆμα προσεγγίσεως νὰ κάμωμεν — καὶ τοῦτο ἐφ' ἕρῳ ζωῆς. Ἀφόρητον! Φρικτόν!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Ἡ ἴση ἐπιφάνεια τῶν θαλασσῶν. Πρὸ μικροῦ Κωηρός συνήθη ἀγὼν μεταξύ δύο ἐπιστημόνων περὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν θαλασσῶν, τοῦ μὲν διατεινομένου ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης δὲν εἶναι πανταχοῦ ἴση, τοῦ δὲ ἑτέρου ὑποστηρίζοντος ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶναι ἡ αὐτὴ εἰς ὅλα τὰ μέρη. Τοῦτο ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὴν διαμάχην, τὴν ἐγερθεῖσαν ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ. Ἡ ἰδέα περὶ τοῦ ἀνωμάλου τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἶναι ἀρχαία. Ἡδὴ ὁ Λουκιανὸς ἐν τινὶ τῶν διαλόγων του εἰσάγει πρῶτον λέγον τάδε: "Πρὸ πάντων ἢ εἰς ἕξ ἡμερῶν εὐρισκόμεθα, οὕτως εἰπεῖν, δεσμευμένοι ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ (τῆς Κορίνθου), ὅτε φήμη διεδόθη ἀνὰ τὴν Κόρινθον, ὅτι ὁ Νέρων μετέβαλε γῶμην. Ἐλέγετο ὅτι Ἀιγύπτιοι γεωμέτραι, καταμετρήσαντες τὸ ὕψος τῶν δύο θαλασσῶν, εὗρον ἄνισον τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν· ἐφοβήθησαν ἐπομένως ὅτι ἡ Αἴγινα ἦβηλε πλημμυρισθῆ ὑπὸ τῶν ὕδατων, ἐὰν θάλασσα ὅσον μεγάλη διωχθεῖτο διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πλὴν τοῦτο δὲν ἦρκεν ὅπως κωλύσῃ τὸν Νέρωνα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἀρχαῖον ἔργον. Καὶ αὐτὸς ὁ Θαλῆς, ὁ τῶσον δεινὸς φιλόσοφος, ὁ ἕξοχος τῆς φύσεως γνώστης, δὲν θὰ κατώρθου νὰ τὸν ἀποτρέψῃ· καθὼς ὁ Νέρων περισσότερο ἐσομένον ἐπὶ τῇ τομῇ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ἢ ἐπὶ τοῖς θριάμβοις αὐτοῦ ὡς αἰοῦδὸς ἐνώπιον τοῦ πλήθους. Ἀλλὰ στάσις· συμβῆσα μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Ἑσπερίας καὶ ὑποκινηθεῖσα παρ' ἀνδρὸς τολμητοῦ, Βίνδικος καλουμένου, ἀπέσπασε τὸν Νέρωνα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ. Ὁ Νέρων ἐπροφασίσθη τὸ ἄνισον τῆς ἐπιφανείας τῶν δύο θαλασσῶν, ἀλλ' ἡμεῖς καλῶς γνωσσομεν ὅτι ἴσαι εἶναι αἱ ἐπιφάνειαι."

Ὁ Λουκιανὸς εἰσάγει ἐνταῦθα τὸν πολὺ ἀρχαιότερον Θαλῆν, διότι κατὰ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ὁ Θαλῆς (γεν. 548 πρ. Χρ.) εἶναι ὁ εἰσαγαγὼν ἐν Ἑλλάδι τὴν γεωμετρίαν, ἣν ἐξέμαθεν ἐν Αἰγύπτῳ.

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (II, 109) ἡ ἐπιστήμη αὐτῆ ἤκμαζεν ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Σωσάνδρου παρὰ τὰς ἔχθρας τοῦ Νείλου. "Οἱ ἱερεῖς μοι εἶπον προσέτι ὅτι ὁ βασιλεὺς οὗτος διένευμε τὰς γαίας, παραχωρήσας εἰς ἕκαστον Αἰγύπτιον τμήμα γῆς τετραγώνου καὶ ὁμοίου μεγέθους, ὀρίζομενον διὰ κλήρου, καὶ τῆ ὄρφ' νὰ πληρῶνῃ ἐτησίως τῇ ἡγεμονίᾳ φόρον ἀναλόγῳ τῆς παραγωγῆς. Ἐὰν τυχὸν ὁ ποταμὸς ἀπέσπα μέρος γῆς, ὁ κάτοχος αὐτοῦ μετέβαινε παρὰ τῆ βασιλεῖ καὶ τῆ ἐξέθετε τὸ συμβῆν. Ὁ ἡγεμὸν ἀπέστειλεν ἀμέσως καταμετρητάς, ὅπως δεθαιωθῆ κατὰ πόσον εἶχεν ἔλαττωθῆ τὸ κτήμα καὶ ὁ κάτοχος αὐτοῦ μὴ πληρῶσῃ φόρον ἢ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχοντος τμήματος. Ἰδοῦ, λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ὡς νομίζω, ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς γεωμετρίας, ἥτις ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μετεδόθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐς πρὸς δὲ τὸν πόλον, τὸν γνῶμονα καὶ τὴν διαίρεσιν τῆς ἡμέρας εἰς δώδεκα μέρη, ταῦτα παρέλαθον οἱ Ἑλληνες παρὰ τῶν Βαβυλωνίων."

Ἡ θερμότης τῆς σελήνης. Αἱ πρῶται καταμετρήσεις πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς θερμότητος τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης ἐγένοντο πρὸ 55 περίπου ἐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης εἶναι ἀνανάκλασις τοῦ ἠλιακοῦ φωτός, εἰκάζεται, καὶ πολλὸ δικαιῶς, ὅτι ἡ ἐπιφάνεια

τῆς σελήνης ἔπρεπε νὰ θερμανθῆ μέχρι βαθμοῦ τινος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, οὕτως ὥστε ἡ θερμότης αὐτῆ ἀνανακλωμένη νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τῆς γῆνιν σφαίρας. Αἱ σπουδαιότεραι τῶν καταμετρήσεων τούτων ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Μελλόνη, τοῦ Φόρβες, τοῦ Σμύθ καὶ τοῦ λόρδου Ῥόσση, τελευταίως δὲ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Λάγγλεϋ. Ὁ Μελλόνης μετεχειρίσθη πρὸς τοῦτο ἐν ἔτει 1831 μεταλλικὸν κάτοπον, ἀλλὰ δὲν ἔσχεν ἀποτελέσματα πολλὰ θετικά, ἂν καὶ τὸ ἐργαλεῖόν του ἦτο ἐντελεστάτον· ἐξηκολούθησεν ὁμοῦ τὰς δοκιμὰς του καὶ ἐν ἔτει 1846, ἐργασθεὶς ὑπὸ εὐνοϊκωτάτας ἀτμοσφαιρικὰς περιστάσεις, ἠδυνήθη ν' ἀποδείξῃ θετικῶς τὴν θερμότητα τῆς σελήνης. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπεβεβαίωσε δέκα ἔτη μετὰ ταῦτα καὶ ὁ Ἀγγλος Σμύθ. Βραδύτερον ὁ Λόρδος Ῥόσσης δι' ἐντελεστάτων ἐργαλείων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ σελήνη δὲν ἔχει ἰδίαν θερμότητα, καὶ ὅτι ἡ παρ' αὐτῆς ἀνακλωμένη ἠλιακὴ θερμότης εἶναι ἐξίσου μεγαλειότερη τῆς θερμότητος, ἣν αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ῥίπτουσι ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ τελευταῖα πειράματα ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Λάγγλεϋ, ὅστις ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων προσβαλλομένη ἐπιφάνεια τῆς σελήνης δὲν θερμαίνεται πέραν τοῦ μηδενός. Ἡ αἰτία δὲ τῆς τοιαύτης μικρᾶς θερμότητος τῆς σελήνης εἶναι ἡ ἕλλειψις ἀτμοσφαιρας, δι' ἣς νὰ ἐμποδιζέται ἡ ἀνανάκλασις τῶν τῆν σελήνην προσβαλλουσῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων. Κατὰ τὸν λόγιον τοῦτον καθηγητὴν, ἡ σελήνη πέμπει τῇ γῇ ἐν καιρῷ χειμῶνος περισσότεραν θερμότητα ἢ ἐν καιρῷ θερού. Τὸ ζήτημα ἐξακολουθεῖ ἐπαχθῶς τοῦς περὶ τὴν φυσικὴν ἀστρονομίαν καταγινομένου, διότι εἶναι ζήτημα χρῆζον ἔτι λύσεως.

Τὸ πορῶδες τῆς ὕδατος. Οἱ τὰς ἔχθρας τῆς λίμνης τοῦ Κόμου παρὰ τὰ Μεδιόλινα κατοικοῦντες ἰδιοκτήται τῶν κομφοτάτων ἐπαύλων συνειθίζουσι πρὸς διασκέδασιν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτοῦ νὰ ἐκτελώσι τὸ ἐξῆς περίεργον πείραμα· Σφραγίζουσι καλῶς κενὴν δυνατὴν φιάλην, ἣν προσηρτημένην ἀπὸ σχοινίου βυθίζουσι εἰς τὴν λίμνην εἰς βάθος 60 ὡς ἕγχιστα μῆτρων. Μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ὥρων, ἡ φιάλη ἀνασύρεται, ὁ φελλὸς καὶ ἡ σφραγὶς εἶναι ἀνεπαρκα καὶ ὁμοῦ ἡ φιάλη εἶναι κατὰ τὰ δύο τρίτα πλήρης ὕδατος. Μέχρι τοῦδε πάντες ἀπέδιδον τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὸ πορῶδες τῆς ὕδατος· τὸ ὕδωρ, ἔλεγον, ὑπὸ τὴν πίεσιν ἐξ ἀτμοσφαιρῶν εἰσδύει εἰς τὴν φιάλην διὰ τῶν πόρων τῆς ὕδατος, δι' ὧν ἐξέρχεται καὶ ὁ ἐν αὐτῇ ἀήρ. Τοῦτο ἠμφισβητεῖτο παρὰ τινῶν λογίων, μαρτύρων τοῦ πειράματος, διατεινομένων ὅτι ἡ ὕδατος εἶναι ἀδιαπέρατος. Ἡ συζήτησις ἤπειλε νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολὺ, ὅτε ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Καπουανῆς γνωστῆς ἐπαύλεως, ἀπεφάνισεν νὰ δώσῃ πέραις εἰς αὐτὴν. Παρήγγειλεν ἐν ὑδατοποιεῖφ σφαιρὰν κεκλεισμένην πανταχοῦθεν καὶ στερεάν, καὶ τὴν ἐβύθησεν ἐνώπιον πολλῶν φίλων· μετὰ ὀκτῶ ὥρας ἡ ὑαλίνη σφαιρὰ ἀνεσύρθη· ἦτο κενὴ ἐντελῶς· οὐδὲ σταγὼν ὕδατος ἐν αὐτῇ! Τὴν ἐβύθησεν ἐκ δευτέρου εἰς βάθος 300 μῆτρων ἐπὶ δώδεκα ὥρας· πάλιν κενὴ, οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη σταγὼν ὕδατος ἐν αὐτῇ. Μετὰ τὸ πείραμα τοῦτο πάντες ἐπισήθησαν ὅτι τὸ εἰς τὴν φιάλην εἰσδύον ὕδωρ εἰσδύει διὰ τῆς ἐκ κηροῦ σφραγίδος καὶ διὰ τοῦ φελλοῦ, χωρὶς νὰ παραβιάσῃ αὐτὰ οὐδαμῶς, οὐδ' ἂν διὰ τῶν ὑαλίνων τειχωμάτων τῆς φιάλης. Ἐκτοτε ἀπόλασε πᾶν γόητρον καὶ ἡ ἀθά αὐτῆ διασκέδασις.

Ἡ ἡγεμονικὴ γάμοι. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐξετέθησαν ἐν Παρισίῳ ἐν τῇ καταστάσει τοῦ διασπῆμου ῥάπτου Félix τὰ φορέματα, τὰ ὅποια μέλλουσι νὰ χρησιμεύουσι εἰς τὴν ἐπικειμένην τελετὴν τῶν γάμων τῆς προηγουμένης Ἀμαλίας τῆς Αὐρηλίας μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Βραβαντίας, οὗτο καὶ διαδόχου τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας. Ἡ νομικὴ ἐσθῆς εἶναι ἀπλουστάτη, ὁ πέπλος ὁμοῦ εἶναι πολυτελέστατος καὶ πολὺ τιμος. Ἡ βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας θὰ φορέσῃ κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τοῦ οὐοῦ αὐτῆς πολυτελεῖς φόρεμα, κατασκευασθὲν κατὰ μίμησιν τῆς εἰκόνης τοῦ Ῥουβένς, τῆς περιστάσεως τὸν θρίαμβον τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων. Τὸ ἐκ κυανοῦ θελοῦδου φόρεμα κομοῦσι σειραὶ μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων· ὁ μανδύας εἶναι ἐκ θελοῦδου ἐπίσης χρώματος κυανοῦ θαλάσσης, ἔχει δὲ κεντημένους διὰ μετὰ τῆς λευκοῦς κρίνου, τὸ ἐμβλημα τῆς βασιλικῆς γαλλικῆς οἰκογενείας. Ἡ ἐσθῆς τῆς κομισσῆς τῶν Παρισίων, μητρὸς τῆς νόμφης, εἶναι ἐκ θελοῦδου ῥοδοχρόου· ὁ εὐρὸς μανδύας εἶναι πεποικιλμένος διὰ σειρῶν μαργαριτῶν. Τὸ φόρεμα δὲ τὸ ὅποιον θὰ φέρῃ ἡ νεύμφος προηγουμένη κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν εἰς Λισαβώνα εἰσόδόν τῆς εἶναι λευκὸν καὶ κυανοῦ, τὰ χρώματα τῆς Πορτογαλίας. Ἡ στολὴ αὐτῆ ἐθαυμάσθη ἰδίως ὑπὸ τῶν συρρευουσῶν εἰς τὴν ἔκθεσιν Κυριῶν.

Ὁ καθεδρικός ναὸς τῶν Μεδιολάνων. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος Ναός, ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἔμεινε μέχρι σήμερον ἀτελής. Πολλὰκις ἐγένετο ἀπόπειρα πρὸς ἐντελὴ αὐτοῦ ἀποπεράτωσιν, ἀλλὰ τὸ κώλυμα ὑπῆρχον πάντοτε τὰ χρήματα. Ἡδὴ, ὡς γράφουσιν ἐκ Μεδιολάνων, τὸ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς οικοδομῆς ἀναγκαῖον ποσὸν εἶναι ἔτοιμον, καὶ προκηρύχθη ὁ οἰκεῖος διαγωνισμός, εἰς ὃν προκαλοῦνται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀδιαιρέτως οἱ ἀρχιτέκτονες. Πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, προκειμένης τῆς συμπληρώσεως τοῦ Ναοῦ ἐγένετο παραδεικτὸν σχέδιόν τι τοῦ Ἰταλοῦ ἀρχιτέκτονος Πελεγγίνου Τιβάλλου, ὅστις ὁμοῦ δὲν ἔφεραν αὐτὸ εἰς πέρας. Ἐν ἔτει 1813 τῇ διαταγῇ τοῦ μεγάλου Ναπολεόντος προστέθησαν γοθητικὸι κίονες εἰς τὴν πρόσφιν, ὅπερ οὐσιωδῶς παρέβλαψε τὴν ἀρμονίαν τοῦ ὅλου ῥυθμοῦ. Ἰδίως ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ναοῦ ἔχρησεν ἐπισκευτῆς καὶ συμπληρώσεως, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ὀλίγα πρὸς τοῦτο ἐγένοντο, τὸ μὲν ἕνεκεν ἐλλείψεως χρημάτων, τὸ δὲ ἕνεκεν ἀσυμφωνίας τῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες εἶχον ἐντολήν νὰ μελετήσωσι τὰ ὑποβαλλόμενα σχέδια. Ὑποτίθεται ὅτι ἤδη οἱ μέλλοντες νὰ συναγωνισθῶσι θὰ προσπαθῶσιν νὰ συμφωνήσωσι πρὸς τὰ ἀρχαιότερα σχέδια, τὰ ὅποια καὶ συμφωνότερα πρὸς τὸν ὅλον ῥυθμὸν τοῦ οικοδομήματος εἶναι.

Ἡ ἐν Παρισίῳ παγκόσμιος ἔκθεσις τοῦ 1889. Ἐξεδόθη τὸ διάταγμα, τὸ προκηρῶντον διαγωνισμὸν διὰ τὴν οικοδόμησιν τοῦ Καταστήματος τῆς παγκοσμίου ἔκθεσεως τοῦ ἔτους 1889 ἐν Παρισίῳ. Κατὰ τὸ διάταγμα τοῦτο μόνον Γάλλοι δικαιοῦνται νὰ διαγωνισθῶσι· ὀρίζονται δὲ τρία βραβεῖα μεγάλα φράγκων 4000, 3000 καὶ 2000, ἐξ ἑὶ μικρότερα τῶν 1000 φράγκων. Τὰ ἐξῆς οικοδομήματα καὶ αἱ πλατεῖαι

θέλουσι συμπεριληφθῆ εἰς τὴν ἔκθεσιν· τὸ ὑπάρχον κατάστημα τῶν ἔκθεσεων, ἡ πλατεῖα τῶν Ἀπομάχων, τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως μετὰ τῆς περιοχῆς του, αἱ προκομαῖαι αἱ μεταξὺ τῆς πλατείας τῶν Ἡλυσίων πεδίων καὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, ὁ κήπος τῶν Ἡλυσίων πεδίων, ὅστις θέλει συνδεθῆ μετὰ τῆς πλατείας τῶν Ἀπομάχων διὰ γεφυράς. Ἡ ὅλη ἔκτασις εἶναι 290 χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων, ἐξ ὧν 32 χιλ. προσδιορίζονται διὰ τὰς ὠραίας τέχνας, 25 χιλ. διὰ τὴν γεωργίαν, 6 χιλ. διὰ τὰς ἀποικίας, 90 χιλ. διὰ τὰς μηχανὰς καὶ 118 χιλ. διὰ τὰ λοιπὰ ἐκθέματα. Ἰδιαιτέρως χῶρος ἐπιφυλάττεται διὰ τοὺς σιδηροὺς πύργους 300 μέτρων ὕψους, οὓς ἀνάλαβε ν' ἀνεγείρῃ ἐργολάβος τις.

Ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα. Παρὰ τὴν γαλλικὴν πόλιν Καρπαντρά ἀνορουσομένου φρέατος εὐρέθησαν εἰς βάθος 8 μέτρων λείψανα ἀρχαίου ταίχους. Εἰς βάθος δὲ 12 μέτρων εὐρέθησαν 26 ἀγγεῖα ἐξ ὀρειχάλκου καὶ χαλκοῦ ἐν τινὶ κοιλίαι τοῦ θραγκώδους ἐδάφους. Αἱ ἀρχαιότητες αὐταὶ εἰσὶ μία λυχνία, ὠραιστάτης τέχνης καὶ ἀριστῆς διατρήσεως, 7 ἀμφορεῖς, 12 οἰνοχοῖα καὶ 6 ἔτερα ἀγγεῖα. Εὐρέθη δὲ καὶ μικρὸν χαλκῶν νόμισμα Κωνσταντινίου τοῦ μεγάλου. Ἡ λυχνία φέρει καὶ ἀριερωτικὴν ἐπιγραφὴν· δύο τῶν ἀμφορέων φέρουσι ἔχνη χρυσομάτων.

Ἐτέρα περίεργος ἀνακάλυψις ἐγένετο ἐν Σπῆκ τῆς Αὐστρίας. Συνεπεία διαρκῶν ὄρυγῶν ἀνακαλύφθησαν δύο σπήλαια, ἐν οἷς εὐρέθησαν λίθινοι ἔθροι ἀρχαιωτάτης ἐποχῆς καὶ λίθινα ἀγγεῖα καὶ κύπελλα. Μετὰ τὴν διερεύνησιν τῶν δύο σπηλαίων παρατηρήθη ὅτι ὑπάρχει καὶ τρίτον θαυδύτερον σπήλαιον, εἰς ὃ ὁμοῦ οὐδεὶς εἰσέτι ἐτόλμησε νὰ εἰσδύσῃ διότι εἶναι πλημμυρισμένον ὑπὸ ὕδατων, ὧν τὴν διοχέτευσιν ἀποπειρῶνται ἤδη νὰ ἐπιχειρήσωσι οἱ μηχανικοί. Τὰ σπήλαια ταῦτα ἀνήκουσι θεβαίως εἰς τὴν ἀρχαιωτάτην λιθινὴν ἐποχὴν.

Ἀίνιγμα 441.
Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου,
Πατρίς ἦρως γενναίου.
Ὅστις μ' ἀποκεφαλίσῃ
Θέλει τὸ μετανοήσῃ.
Κ' εἰς τὰ ὡτὰ του ἀμέσως
Πικρὰ λέξις ὀ' ἀντηχίσῃ.
Π. Δ. Π. ἐν Αιμητρῷ.

Ἀίνιγμα 442.
Ἄν κ' ἐν ἔμοι ἀνάψαισι
Κόπον καὶ μόχθον ἐλέπεις,
Ὀδ' ἦττον ἀδιάκοπα
Τύπτων δὲ ἀνατρέπεις·
Πλὴν δὲν παραπονοῦμαι,
Οὐδὲ σὲ ἐκδικοῦμαι,
Καὶ πρόθυμόν σοι πάλιν
Ἄνοιγ' τὴν ἀρχάλην.
N.

Πρόβλημα 443.
Ὁ*α* ὁ *αι*ω* ἀ**ι* *ο**ό*η *α*γ*, *οὔ*
ε**α*ε *ω*ο*, φ *οὔ*εῖε*αι.
*ο*ο**η*, Ἀ**ι*ο*η.
Ἐλλείπουσι τὰ σύμφωνα.

Πρόβλημα 444.
Ἐν τίνι πλανῆτῃ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ζῆρας ἐπὶ ὀδοήκοντα ἔτη ἦθελεν εἶσθαι ἠλικίας ἐνὸς μόνου ἔτους;

Πρόβλημα 445.
Μῦθος.

Τοῦ δάσου ἡ φρίκη, ὁ ****
τὴν πρώτην τοῦ δύναμιν ****
καὶ φθάσας εἰς γῆρας ****
τῆς χώρας τὸ παίγιον ****
βαδίζων, ἠδύνατο ****
εἰς πόδας ἰσχυροῦ νὰ ****

Μαθὼν τὸ κακὸν ὁ ****
ἄλλοτε τρέμων ****
προσῆλθε θραυὸς καὶ ****
καὶ πρῶτον ὁ ταύρος, ****
τὸ ζεύχος ὀξέων ****
τῷ ἔδωκε κτύπον ****

Ὁ ἵππος, γενναίος ****
ὀπλῆν σιδηρῶν πρὸς ****
ἐλακτίας, πνέων ****
ὁ λύκος, ἐλθὼν μετ' ****
καὶ ῥύχθος θυσοῦδας ****
Βαρβαῖαν προσήψε ****

Χωρὶς νὰ γογγύσῃ ὁ ****
τὴν τύχην του ἔκπειτο ****
Κ' εἰς τόσα δεινὰ ****
Ὅποτε τὸ θέλημα ****
Κ' ἰδὼν πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν ****
Ἐφώνησε ταῦτα ****

Χωρὶς τι καλὸν νὰ ****
τὸ βλέπω, τὰ κῶλα θ' ****
Ἀγρίων πτηνῶν ****
Πλὴν δύο θανάτους ****
Ἄν πέρωται πρὶν ****
Νὰ λάβω καὶ ὄνου ****

Ὁ θυγὴς τὴν ****
ὑποφέρει ****
Χλευὴν κ' ἔλεγχον ****
Παρὰ φαύλων ****
Εὐρέθησαν αἱ ἄνω ὀμοτοκατηγίαι.

ΛΥΣΕΙΣ.
Ἀίνιγματος 448. Φιλύρα—Λύρα.
Ἀίνιγματος 437. Εὐ—δαίμων = Εὐδαίμων.

Πρόβληματος 438. Ὁ πωλιτὴς εἶχεν ἐπτά ὠά.

Πρόβληματος 439. Ἔθ' ἀγραφῆ ὁ ἀριθμὸς 2 δεκατρεῖς φορές.
- - - - 4 ἐξάκις.
- - - - 9 ἀπαξ μόνον.
13 × 2 = 26
6 × 4 = 24
1 × 9 = 9

Πρόβληματος 440. Κόραξ κόρακι φιλεῖ καὶ τέττιξ τέττιγι.
Ἐλευσιν. Τὰ 418, 421, 422 καὶ 428 ὁ κ. Π. Δ. Παπαδάκης ἐν Αἰμητρῷ Κύπρου· τὰ 421, 422 ὁ κ. Γρ. Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὸ 432 ὁ κ. Δ. Τημ. Δ. Μουσοῦρης ἐν Ταϊνίῳ· τὰ 432, 434 ἡ Κυρία Ἐλένη Π. Κοσμάτου ἐν Καίρῳ· τὰ 432, 438 ἡ Κυρία Ἰφιγένεια Α. Πασσαλίδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὸ 438 ὁ κ. Μ. Σιμωνίδης ἐν Καλαττίῳ.

Κ. Ἀδ. Τ. εἰς Κωνσταντινοῦπολιν. Ποσὸν ἐλήθηθ. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σ. Β. εἰς Ηοtauu Ῥουμανίας. Δελτίον ὕμῶν ἐλήθηθ. Ὁ "Ἑσπερος" θὰ ἐξακολουθῆ ἀποστέλλομενος κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὕμῶν. — κ. Α. Γ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Τὰ παραρτήματα τῶν ποιημάτων εἰδοῦνται δωρεάν τοῖς νέοις συνδρομηταῖς· ἀλλ' ἀποστέλλονται μόνον μετὰ τὴν ἀπότιον τῆς ἐτησίως συνδρομῆς. Ὅτε δὲ μετὰ τῶν παραρτημάτων θέλετε λάβει καὶ τὰ γραμμάτια τοῦ λαγεῖου. — κ. Δ. Β. εἰς Μόσχαν. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφων· τὰ τεύχη ἀποστέλλονται κατὰ τὰς δευτέρας αἰουθύνους. Βεβαίως. — κ. Π. Κ. εἰς Κέϊφρα. Τέλος τῆ εὐγενεῖς φροντίδι καλοῦ φίλου ἐπετόχουσι εἰκόνα λίαν δευσομένου τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ, ἥτις καὶ θέλει δημοσιευθῆ ἐν τοῖς ποιητικοῖς παραρτήμασι τοῦ "Ἑσπερου". — κ. Ο. Φ. εἰς Πόρτ-Σαῦτ. Ἀναμνηστικὴ ἐπιστολὴ ὕμῶν καὶ ἀποτέλεσμα. Παρακαλοῦμεν ἐπισπεύσατε. — κ. Σ. Μ. εἰς Σμύρνην. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν φροντίδα καὶ διὰ τὸ αἶσιον ἀποτέλεσμα. Τοιαῦτα ἐπιτυχία εἶναι λίαν ἐνθαρρυντικῆ· ἄλλως τε τοιαῦτα παραδείγματα ἔχομεν καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν. Τὰ ζήτηθέντα ἅπαντα ἀποσταλῆσονται προσηγοῖ. — κ. Γ. Κ. εἰς Μαυσαλίαν. Οἱ πέντε τόμοι τοῦ "Ἑσπερου", οἱ ἀποστέλλονται τὴν ἄλλην σειρὰν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, εἶναι ἔτοιμοι· ἀποσταλῆσονται δὲ ὕμῳ διὰ κηροῦ ἄμα ὡς ληφθῆ τὸ τίμημα αὐτῶν. Τὰ δὲ τεύχη τοῦ ἀρξαμένου Στ'. ἔτους θέλουσι ἀποστέλλοσθαι ὕμῳ ἄμα τῇ ἐκδόσει αὐτῶν. — κ. Κ. Π. εἰς Ἀδριανοῦπολιν. Δὲν ἔχετε τὸν ὕλικόν κερὸν νὰ ἐλθῆτε εἰς Λειψίαν διὰ τὴν πανήγυριν, διότι αἱ κριτικαὶ ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ γίνονται κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα, τὴν αἰμίως μετὰ τὸ Πάσχα· καὶ διαρκεὶ μὲν ἡ πανήγυρις ἐπὶ τρεῖς ἔτι ἑβδομάδας, ἀλλ' ἡ σμῆνασι τῆς δὲ εἶναι πλέον μεγάλη. Ἐπίστευτε ἡ πανήγυρις ἦτο πρῶτον ἀρροῦντος ζωηρά, ἂν καὶ αἱ τιμαὶ ἦσαν κάπως ὑψηλαί. — κ. Κ. Π. εἰς Ὀδησσόν. Ἐλήθηθ εἰς σημείων τῆ νῆα ὕμῶν αἰουθύνους· τὸ δὲ ἔτερον ἀντίτυπον θέλει ἀποστέλλοσθαι τακτικῶς εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὕμῶν.

Ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἐμελλε νὰ δημοσιευθῆ ὡς ἕκτακτον παραρτήμα ἡ εἰκὼν τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Ἰακώθου Τομπάζη, ἀλλ' ἕνεκα θραδύτητος τοῦ τεχνίτου δὲν κατορθώθη τοῦτο ἐγκαίρως. Ἡ εἰκὼν θέλει ἀποσταλῆ ἀφεύκτως ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 122 τεύχει τοῦ "Ἑσπερου".

Σ. τ. Δ.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Τύποις: Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ.

Ἐπειδὴ ὁ "Ἐσπερός", ἐπιτυχῶς διανύσας πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ, εἰσέρχεται ἤδη εἰς τὸ ἔκτον αὐτοῦ ἔτος, ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ ἀπεφάσισεν ὅπως συστήσῃ ἐφέτος *Λαχεῖον* πρὸς ὄφελος τῶν κκ. συνδρομητῶν τοῦ Ἐσπέρου, οἵτινες τοσοῦτον εὐμενῶς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ πενταετὲς τοῦτο διάστημα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμματίων τοῦ Λαχείου, τὰ ὅποια θέλουσι διανεμηθῆ *δωρεάν* τοῖς κκ. συνδρομηταῖς ἀνὰ ἕν ἐκάστῳ, δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ ἀπὸ τοῦδε ἀκριβῶς, διότι θέλουσι συμπεριληφθῆ εἰς τοῦτον καὶ οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοῦ ἔκτου ἔτους· οἱ κληρωθησόμενοι ὁμῶς ἀριθμοὶ ἔσονται *δέκα* ἐν ὅλῳ, καὶ θέλουσι κερδίσει·

- 1) Πολυτελὲς Λεύκωμα σχήματος μεγάλου φύλλου, χρυσοδεδεμένον περιέχον 12 μεγάλας εἰκόνας γυναικείων καλλονῶν, μετὰ σπανίας τέχνης ἐπεξεργασμένης ἐν φωτοτυπία.
- 2) Ἄλλο Λεύκωμα ἐπίσης χρυσοδεδεμένον, περιέχον ἐν χαλκογραφίᾳ 24 θέας τῶν γραφικωτέρων μερῶν τῆς Εὐρώπης ἐπίσης ἀρίστης κατασκευῆς.
- 3) Ὅλην τὴν σειρὰν τοῦ "Ἐσπέρου", ἦτοι τοὺς τόμους Α'. Β'. Γ'. Δ'. καὶ Ε'. χρυσοδεδεμένους διὰ τοῦ γνωστοῦ περικαλύμματος αὐτῶν.
- 4) Θήκην χρυσοδέτον, περιέχουσαν ἕξ εἰκόνας ἀνθοδεσμῶν ἕξ ἀνθέων φυσικοῦ μεγέθους, διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων κεχρωματισμένων, καὶ τοῦτο τόσον πιστῶς, ὥστε δύναται αὐταὶ νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς ὑποδείγματα ζωγραφικῆς.
- 5) 6) 7) Ἀνὰ ἓνα τόμον τοῦ Ἐσπέρου ἐπίσης χρυσοδεδεμένον. Τὸ ἔτος αὐτοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ κερδίζοντος.
- 8) Λεύκωμα Βοτανικῆς, πολυτελὲς καὶ κομψότατον, διὰ συλλογὴν ξηρῶν ἀνθέων χρήσιμον. Ἐκαστος πίναξ αὐτοῦ περιέχει τὰ ἰχνογραφήματα ἕξ ἢ ἑπτὰ ἀνθέων φυσικοῦ μεγέθους, μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν λατινιστί καὶ γερμανιστί. Μέθοδος διδακτικωτάτη διὰ τοὺς καταγινομένους εἰς συλλογὰς ἀνθέων.
- 9) Περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος, βιβλίον κομψῶς δεδεμένον καὶ μετὰ εἰκόνων. Καὶ
- 10) Ὅλην τὴν σειρὰν τῶν περικαλυμμάτων τοῦ Ἐσπέρου ἀπὸ τοῦ Α'.—Ε'. τόμου.

Τὸ Λαχεῖον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ κλήρωσις θέλει γίνεαι ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐν Λειψίᾳ τῇ 1/13 Αὐγούστου 1886, συμμετέχουσιν αὐτοδικαίως οἱ μέχρι 15/27 Ἰουλίου 1886 καταβαλόντες τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν, τὰ δὲ γραμμάτια τοῦ Λαχείου, κατὰ τὸ κάτωθι σχέδιον, θέλουσιν ἀποσταλῆ αὐτοῖς ἀσφαλῶς πρὸ τῆς ἐκκυβεύσεως.

Διὸ παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους κκ. ἀνταποκριταὶ τοῦ Ἐσπέρου νὰ ἐμβάσωσιν *ἐμπροθέσμως* τὰς καταβληθείσας αὐτοῖς συνδρομὰς, ὅπως μὴ προκύψωσι βραδύτητες καὶ γεννηθῶσι παράπονα, καθότι ἡ Διεύθυνσις, ἂν δὲν λάβῃ ἐν Λειψίᾳ τὸ τίμημα τῶν συνδρομῶν, εἰς οὐδένα ἀνεξαιρέτως θέλει ἀποστείλει γραμμάτιον.

Ὁ ὅρος τῆς καταβολῆς τῆς συνδρομῆς ἐτέθη, διότι πλείστοι μὲν τῶν κκ. συνδρομητῶν, συμμορφούμενοι πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἐσπέρου, ἔχουσι τὴν εὐγενὴ προθυμίαν νὰ καταβάλλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους· ὑπάρχουσιν ὁμῶς καὶ συνδρομηταὶ τινες ὑπὲρ τὸ δέον βραδύνοντες, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μετέχωσιν οὗτοι τῶν αὐτῶν ὠφελημάτων μετὰ τῶν ἄλλων, τῶν διευκολυνόντων τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Διευθύνσεως.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ

ΕΚΚΥΒΕΥΘΗΣΟΜΕΝΟΥ Τῆς 1/13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1886 ΕΝΩΠΙΟΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.

Οροι τοῦ Λαχείου·

Συμμετέχουσιν αὐτοῦ πάντες οἱ Κύριοι συνδρομηταὶ, οἱ μέχρι τῆς 15,27 Ἰουλίου τρέχ. ἔτους καταβαλόντες τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἐσπέρου δὲν θεωρεῖ γενομένην τὴν καταβολὴν τῆς συνδρομῆς, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐμβασθῇ αὕτη ἐν Λειψίᾳ.

Τὰ γραμμάτια θέλουσιν ἀποσταλῆ δωρεάν ἅμα τῇ λήψει τοῦ τιμήματος τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

Οἱ δέκα κληρωθησόμενοι ἀριθμοὶ κερδίσουσι κατὰ τὴν ἑξῆς τᾶξιν·

- Ἄρ. α'. Τὴν σειρὰν τῶν τόμων Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. τοῦ Ἐσπέρου χρυσοδέτων.
- β'. Λεύκωμα τῶν καλλονῶν ἐν φωτοτυπικαῖς εἰκόσιν.
- γ'. Λεύκωμα τῶν ἠραίων τοποθεσιῶν ἐν χαλκογραφίᾳ.
- δ'. ε'. στ'. Ἀνὰ ἓνα τόμον τοῦ Ἐσπέρου κατ' ἐκλογὴν.
- ζ'. Θήκην μετὰ 6 εἰκόνων ἀνθέων ποικιλοχρῶν.
- η'. Λεύκωμα Βοτανικῆς.
- θ'. Περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος.
- ι'. Τὰ περικαλύμματα τοῦ Ἐσπέρου τῶν ἐτῶν Α'.—Ε'.

Ἄπαντα τὰ κέρδη θέλουσιν ἀποσταλῆ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, οἱ δὲ κερδίσαντες ἀριθμοὶ θέλουσι δημοσιευθῆ διὰ τοῦ Ἐσπέρου.

Ἐν Λειψίᾳ 15,27 Ἀπριλίου 1886.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.